

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Testimonis de Vida Consagrada

“Aquí em teniu, Senyor, que es faci la vostra voluntat”,
lema de la jornada que se celebra el 2 de febrer

P 8-12

Santa Eulàlia, protagonista de la nova exposició del Museu Diocesà de Barcelona

P 38 - 39

SUMARI

28 GENER 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
Testimonis de Vida Consagrada	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
L'entrevista	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

**Petro i Maduro, aliats
de la Santa Seu per la
llibertat a Nicaragua**

Confirmada una visita del president
de Colòmbia al Vaticà

18-19

500 anys de l'orde dels teatins

L'Any Jubilar Teatí permet aprofundir en el carisma dels Clergues Regulars

26-29

Entrevista al P. Joseph Sfeir

És el rector dels maronites libanesos a Roma

40

Oriol Badia i Tobella, in memoriam

Va ser un actiu militant eclesial i sociocultural

EDITORIAL

Vida Consagrada

Coincidint amb la festa de la Presentació del Senyor, el 2 de febrer, l'Església celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Aquest any ho fa amb el lema: "Aquí em teniu, Senyor, que es faci la vostra voluntat."

Aquest "aquí em teniu" és una disponibilitat total a seguir la voluntat del Senyor, a respondre amb un "sí" lliure i complet a la crida. "Parleu, que el vostre servent us escolta", deia el profeta Samuel.

Els consagrats són profetes per al nostre món d'avui, una llum enmig de l'oceà que orienta, que il·lumina, que marca el camí i esdevé un referent. Davant l'individualisme, la seva vida ens parla de comunitat i de fraternitat. Davant el culte del diner, són exemple d'austeritat i de pobresa.

Davant de la primacia dels instints, testimonien la contenció i castedat. Davant del soroll més eixordador, viuen el silenci exterior i interior. Davant de l'egoisme i el mal ús de la llibertat, ens transmeten obediència, generositat i disponibilitat. Davant el materialisme més descarnat, ens recorden l'horitzó al qual hem d'aspirar: l'amor a Déu i els germans.

La vida religiosa no està exempta de dificultats ni és aliena als embats del món. Precisament, per lluitar contra els abusos de poder i de consciència, Barcelona acull el 3 de febrer el primer recés de vida consagrada *Guarir ferides per recuperar l'alegria de la vocació. Un camí de reconciliació amb Déu, amb un mateix i amb la comunitat*. Un espai que compta amb el suport de la Delegació per a la Vida Consagrada de Barcelona i la Unió de Religiosos de Catalunya i que vol ser lloc d'escolta per a totes aquelles persones consagrades que han vist ferida la seva vocació.

Com ens demana el cardenal Joan Josep Omella en la seva carta dominical amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, "donem gràcies pel do de la vida consagrada a Déu, tant per a l'Església com per al món. I no deixem de pregar pels consagrats perquè siguin sempre fidels a la crida del Senyor. Fidels perquè el Senyor és fidel".

.....

☐ Edició en castellà☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

PAPA FRANCESC

@Pontifex_es

17/01/2024

La luxúria es presenta com un apetit voraç que impulsa a utilitzar les persones, depredar-les i robar-les en busca d'un plaer desordenat. En canvi, l'amor veritable és desinteressat, sense condicions; és generós, comprensiu i servicial

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA

@OmellaCardenal

16/01/2024

Arquebisbe de Barcelona i president de la CEE

La pel·lícula #LaSociedadDeLa-Nieve ens recorda la història de superació, de fe, de creure en allò impossible. Gràcies a la seva història ens adonem de com la fe ens fa mantenir l'esperança i gràcies a ella ho podem aconseguir tot, fins i tot sobreviure quan tot està perdut. "Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics" (Jn 15,13)

ANNA PLANS

@AnnaPlans_

14/01/2024

Presidenta de l'Associació de Consumidors de Mitjans Audiovisuals de Catalunya

El Govern anuncia una llei per protegir menors del porno online. N'hi haurà prou? La lluita contra el contingut hipersexualitzat en plataformes digitals requereix més que lleis: necessita educació, tecnologia avançada i col·laboració. Estem preparats per a aquest repte?

CRISTIAN BILBAO

@CristianBilba12

13/01/2024

Pare de família

És més fàcil donar una tauleta a un fill en un viatge amb cotxe que jugar al veig veig. Més còmode posar-li la tele mentre menja que xerrar sobre com li ha anat el dia. Menys cansat donar-li el mòbil en arribar a casa que jugar amb ell a fet i amagar. Estem més incommunicats que mai

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

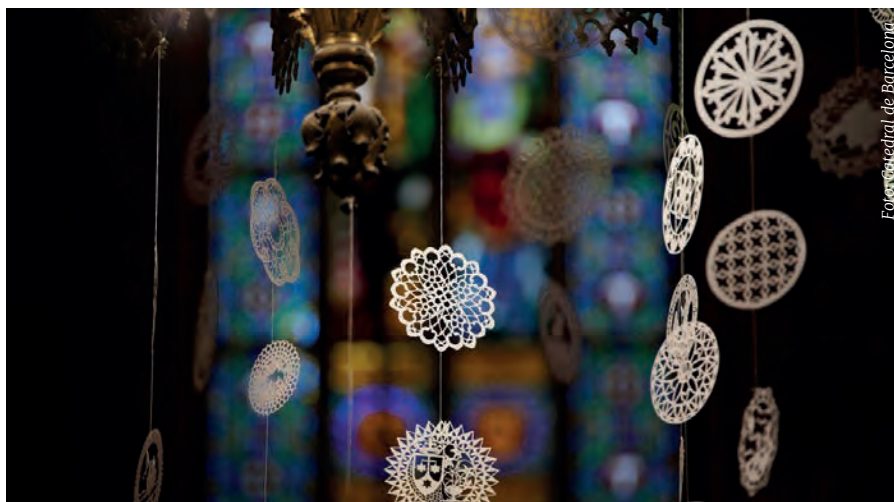
IGNASI MIRANDA

TRADICIÓ I DEVOCIÓ DE BENEIR ANIMALS

El programa *La Caravana*, dins la secció *La Girocleta* d'Olma Giró, va compartir amb els oients, el 17 de gener, una popular benedicció d'animals que havia impartit l'escolapi Lluís Marañón una estona abans davant de l'Escola Pia del barri barceloní de Sant Antoni, on es vivia festa major per Sant Antoni Abat. Es van recollir paraules dels moments de la benedicció en què el religiós s'adreçava als animals pel seu nom, amb paraules boniques com ara "t'has posat molt guapa" o "has crescut".

Marañón va explicar que "es beneixen tota mena d'animals, com ara granotes, hàsters, conills, gats i sobretot gossos", en alguns casos "telebeneïts". Alguns dels propietaris de les mascotes hi deien també la seva. "En Ninet té una qualitat de vida excel·lent, i l'he vestit de gala per a l'ocasió, fins i tot amb un clip", comentava una dona referint-se al seu gos de 7 anys, de raça Yorkshire Toy. Tots els qui portaven els seus animals coincidien a l'hora de defensar que es mantingui aquesta tradició de beneir-los.

Zoom MACIÀ GRAU

El 2 de febrer, festa de la Candelera, serà l'últim dia per veure les "neules" de Mallorca que han engalanat la catedral de Barcelona durant aquest Nadal. Aquest element decoratiu litúrgic, que s'ha recuperat després de 200 anys, va ser una iniciativa suggerida pel difunt bisbe Toni Vadell, i ha estat obra del Grup de Neuleres i Neulers de Mallorca. Després de la Candelera, les 180 "neules", que representen diversos motius religiosos i culturals, es guardaran perquè puguin tornar a col·locar-se el Nadal vinent.

L'efemèride

30 gener del 1969

Darrer concert a Londres del grup The Beatles

Des del monestir

“In modico cavate”

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

Se'ns demana el petit esforç de foradar una mica la duresa de la realitat i del nostre cor ressec

El propassat dia 15 els monjos hem celebrat la memòria dels sants Maur i Plàcid, deixebles de sant Benet, que ens actualitzen la frescor dels orígens. Transcriu el relat de sant Gregori el Gran. Es tracta d'uns monestirs edificats al cim d'una muntanya els monjos dels quals es queixaren al seu abat que els resultava pesat baixar cada dia al llac a pouar l'aigua: “Benet els consolà dolçament i va acomiadar-los. Aquella mateixa nit pujà al cim de la muntanya, amb el petit noiet Plàcid que ja he esmentat, i hi pregà una bella estona. Un cop acabada l'oració deixà en aquell lloc tres pedres per senyal i se'n tornà al monestir, sense haver dit res a

ningú. L'endemà, quan els germans esmentats tornaren a parlar-li de la dificultat de l'aigua, els digué: ‘Aneu a foradar una mica aquella roca damunt la qual trobareu tres pedres sobreposades. Bé pot el Déu omnipotent fer brollar aigua, fins i tot en aquell cim de muntanya, per estalviar-vos la fatiga d'un camí com aquest.’ Hi anaren i trobaren ja tota traspuant la roca de la muntanya que Benet els havia dit. I, havent-hi fet un clot, s'omplí de seguida d'aigua, la qual rajà tan a bastament que flueix fins avui a doll i des del cim de muntanya s'escola fins a baix” (*Diàlegs*, llibre II, 2, 5).

Sant Gregori vol evocar, per aprofundir la identitat espiritual de Benet,

la figura de Moisès (Benet) amb el seu ajudant Josuè (Plàcid) com el qui, amb la seva pregària, fruit i expressió de la seva amistat amb Déu, és font de vida (aigua) per al seu poble. Així ha de ser l'abat, el pare, per a la seva comunitat. És Déu Trinitat (sota el signe de les tres pedres), certament, qui fa brollar l'aigua de la roca, el do del seu Esperit. A nosaltres se'ns demana el petit esforç de foradar una mica —*in modico cavate*— la duresa de la realitat i del nostre cor ressec, amb la pregària, amb la fe, amb la confiança, com la del petit Plàcid que, lliurant-se amb senzillesa a la providència del seu mestre, ens és un model perfecte de deixeble. ■

Mirada al món

Jardineria sinodal

FERNANDO CORDERO MORALES
Religiós dels Sagrats Cors
i periodista

Hi ha tanta matèria que no està destinada a ser fruit sinodal, però que no hem de llençar

Per raons diverses, entre elles la reflexió al voltant de la manera de comunicar Jesús, he estat aprofundint darrerament en les paràboles del Regne. Sempre en podem aprendre. Aquests relats curts, més que donar molts ensenyaments, miren de portar-nos a un punt. En això pensava quan vaig sentir una interpretació de la paràbola del sembrador i la classificació del terreny per donar fruit, en el marc del camí sinodal, que estem vivint l'Església universal.

En aquesta necessitat de produir fruit, de resultats, s'ha valorat —i no únicament periodísticament— la primera part de l'Assemblea del Sí-

node sobre la Sinodalitat que començarà amb un segon desenvolupament el proper mes d'octubre. Sempre la pressa, la immediatesa, sembla que estiguin darrere de processos que necessiten temps, reflexió, pregària, discerniment i l'escolta compartida a través de la conversa en l'Esperit. Per això m'ha cridat molt l'atenció una meditació que li he sentit sobre l'esmentada paràbola a Mauro-Giuseppe Lepori, abat general del l'orde del Cister. El religiós avalava que ara no és temps de donar fruit i en va explicar les raons. Una d'elles: “Continuem fent una feina aparentment poc interessant, humil i oculta: estem ei-

xarcolant la terra, i potser adobant-la amb el fem de tant contingut *podrit*.”

Em sembla un plantejament savi, que podria ser extret del millor manual de jardineria i un punt encertat de pensament extret d'aquesta paràbola. Hi ha tanta matèria, fins i tot en les discussions eclesials, que no està destinada a ser fruit sinodal, ni a ser llavor o planta en creixement, però que no hem de llençar, perquè pot esdevenir un adob òptim. “Potser, per acollir la bona llavor i que germini, serà més útil —prossegueix el pare Lepori— la putrefacció d'aquesta matèria, d'aquests continguts, que la pretensió que siguin ja un fruit fresc i madur.” ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

La llum del món

Quarenta dies després de Nadal celebrarem la Presentació del Senyor al temple de Jerusalem. Així ho llegim a l'Evangeli de la celebració del proper 2 de febrer: "Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei" (Lc 2,22). I afegeix aquestes paraules de l'ancià Simeó: "Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble" (Lc 2,30-32).

Coincidint amb la festa de la Presentació del Senyor, cada 2 de febrer, l'Església també celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Aquest any ho fa amb el lema: "Aquí em teniu, Senyor, que es faci la vostra voluntat." Per trobar l'origen d'aquesta iniciativa cal remuntar-se a l'any 1997, quan el papa sant Joan Pau II va instituir un dia dedicat a les dones i homes de la vida consagrada. De fet, aquesta celebració mundial està relacionada amb la festa de la Presentació del Senyor. Aquesta festa també la coneixem com el dia de la Candelera, data en què es beneeixen els ciris que simbolitzen Crist, que és la llum del món.

Tots els batejats som cridats al seguiment de Crist. Pel baptisme rebem el regal de ser fills de Déu, germans de Jesucrist i temples vius de l'Esperit Sant. Com un fruit més d'això, des dels primers temps de la història de l'Església, hi ha hagut persones, les quals, per una vocació especial de Déu, es proposen seguir Jesucrist vi-

vint un carisma determinat.

Les persones que assumeixen lliurement aquesta crida a la vida consagrada viuen els consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència per amor al Regne del cel. Aquests compromisos s'anomenen "consells evangèlics", perquè van ser proposats i viscuts per Crist, i són una invitació a seguir-lo més de prop, fent el mateix camí que Ell va recórrer.

Si bé tots els cristians estem cridats a viure aquests tres consells, d'acord amb la vocació de cadascú, la persona consagrada a Déu viu un camí íntim de consagració amb Déu. Sempre està motivada per donar-li més glòria i viure una trobada particular amb Jesús, que l'ha convidat a donar-li-ho tot, a consagrar-s'hi, i per Ell, amb Ell i en Ell fer un servei a la humanitat.

En ocasió d'aquesta jornada, el proper divendres, a les 19.15 hores, a la catedral de Barcelona celebrarem una Eucaristia, promoguda per la Delegació diocesana per a la Vida Consagrada de l'arxidiòcesi de Barcelona, juntament amb la Unió de Religiosos de Catalunya.

Benvolguts germanes i germans, aquesta celebració eucarística ens permetrà trobar-nos amb persones que segueixen els diferents carismes suscitats per l'Esperit Sant en bé del Poble de Déu, per fer visible la comunió i la necessària complementarietat entre tots. Us invito a donar gràcies pel do de la vida consagrada a Déu, tant per a l'Església com per al món. I no deixem de pregar pels consagrats perquè siguin sempre fidels a la crida del Senyor. Fidels perquè el Senyor és fidel. ■

MONTSERRAT BRESCÓ

Superiora de la residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Ossa

Déu segueix cridant a fer de la vida una oblació total, amb una fidelitat senzilla i profunda, abandonant-nos amb amor, amb goig i amb confiança

Faré 40 anys a la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats i aquella invitació que als 10 anys vaig rebre per servir el Senyor en una congregació religiosa em segueix atraient i arrossegant, amb la plena convicció que només respondent a aquest do soc plenament fidel i feliç.

Avui, per la gràcia de Déu, soc una consagrada a Déu com a resposta a un desig, una exigència interior, una "set del'ànima" que em fa percebre que Déu vol alguna cosa concreta de mi, que Déu m'estima en aquest camp de l'Església per fer arribar el seu Amor, ple de misericòrdia i tendresa, a tots els homes. És la resposta a una inquietud que Déu ha sembrat i segueix sembrant al meu cor per buscar-lo només a Ell, viure a casa seva cada dia de la meua vida, compartint tot el que Ell m'ha donat, tot el que soc i tinc, i això em dona molta pau, goig i un fort desig de ser fidel. Sense oblidar que aquesta fidelitat pressuposa una vida de comunió constant amb Déu, un viure-ho tot en Ell.

Tots volem viure la nostra pròpia identitat i ser-hi conseqüents, saber respondre. Tenim ànsies de plenitud, d'estimar i sentir-nos plenament estimats, que l'amor mogui la nostra vida, que la inundi, la desbordi, fer de la vida un do d'amor.

Déu és Amor, ens diu sant Joan, per això només Ell ens omple, ens sacia i ens dona una plenitud de vida. Això passa per etapes d'una felicitat desbordant com no hi ha res al món comparable, però també comporta exigències, com la de passar per la creu, que per a Crist va ser un element essencial, i el "deixeble no és més gran que el Mestre". La fidelitat al pla d'Amor passa per etapes de llum i de creu.

Ens adonem que la nostra societat, sempre, però potser en aquest moment encara més, té una gran necessitat de ser evangelitzada, i Déu segueix cridant a col·laborar a la seva vinya i a fer de la vida una oblació total, amb una fidelitat senzilla i profunda, abandonant-nos amb amor, amb goig i amb confiança en les mans del nostre Pare Déu, posant-hi totes les nostres coses, els nostres desitjos, esperances i el goig de la vida de cada dia, en una paraula: tot a les seves mans, i això ens sacia, ens fa saber que la nostra vida és útil, que podem fer molt bé al nostre voltant, alleujar molt patiment, col·laborar a viure els valors del Regne de Déu a la nostra societat, en una paraula, viure en plenitud, i això és el que tots desitgem. Crec que és per això que la vida consagrada té el seu atractiu. ■

TERESA PUJAL

Abadessa del monestir de Santa Clara de Reus

És actual i engrescador viure l'evangeli i el seguiment de Jesucrist de forma senzilla i sòbria, on Déu sigui la nostra única riquesa i plenitud

La veritable consagració és la que tots rebem per mitjà del Sagrament del Baptisme. A partir d'aquí, Déu crida cadascú al lloc on serà feliç i on es podrà realitzar i créixer plenament com a fill seu.

Personalment, per què visc aquesta consagració en la vida religiosa contemplativa? No és per iniciativa pròpia, ni per un acte que només depengui de la meua voluntat, ni tan sols per una decisió presa simplement a nivell humà. És una resposta a una crida personal de Déu a viure dedicada a Ell i als altres d'una manera especial. En el meu cas, en el carisma de santa Clara, en una vida de pregària i de silenci, en una fraternitat de germanes, en un estil senzill i, a la vegada, alegre i joiós. Aquesta resposta a aquest do gratuït de Déu ha de ser un "sí" mantingut, que s'ha d'anar renovant i actualitzant dia rere dia.

En el món i en la societat d'avui, aquesta crida continua essent actual, nova i atractiva perquè és Déu mateix qui, talment un imant, ens atreu primer, qui sempre ens crida cap a Ell, que desitja que descobrim i ens endinsem en el seu amor i en la seva bondat. ¿Com pot no ser atractiva una crida que ens

invita a viure orientats i centrats en Déu, dedicant temps a tractar-lo i a buscar-lo, i a donar-lo a conèixer als altres amb el nostre testimoni de vida?

És actual i engrescador viure l'evangeli i el seguiment de Jesucrist de forma senzilla i sòbria, on Déu sigui la nostra única riquesa i plenitud.

De la mateixa manera, és atraient romandre a la recerca i a l'escolta de Déu, ajudats per les mediacions humanes, que ens van disposant sempre a fer el que a Ell li plau, obrint el nostre interior a l'escolta i a la reflexió de la Paraula que, dia rere dia, va il·luminant el nostre camí.

En un món on de vegades es viu de forma aïllada i independent, segueix essent atractiu un estil de vida on la capacitat que tenim d'estimar tingui un abast universal, traspasant murs i fronteres, intentant mirar i valorar els altres tal com Déu els estima i els valora.

I això, fent camí amb les germanes de la comunitat, unides per una mateixa crida i per un mateix ideal que no és altre que viure la mateixa vida de Jesucrist en un carisma concret. ■

JESÚS ROMERO

Provincial dels Caputxins de Catalunya i Balears

Per què soc consagrat? El primer que em ve a la ment per respondre aquesta pregunta és dir que ho soc, primer de tot, com a resposta a un ideal.

Hi ha un moment a la vida (especialment a la joventut) en què els dubtes i les preguntes tenen un pes específic en l'existència d'una persona fins al punt de demanar-li de prendre una decisió (si un sap escoltar-se). I arribat el moment pren aquesta decisió una mica com qui es llança a la piscina. En el meu cas, amb una experiència de conversió als 16 anys, això no va cristal·litzar en la vida religiosa caputxina fins que en vaig fer 40!

En un segon moment, i seguint amb la mateixa imatge de la piscina, quan un ja està nedant (fins i tot a contracorrent!) pot mirar enrere i veure-hi la mà de Déu sostenint tot el procés. Veure que les circumstàncies que hom ha viscut, les persones que ha conegut, les decisions que

ha anat fent (a vegades sense veure-hi massa clar del tot) tenen una lògica, una coherència interna que et fa dir: és que havia de ser així, és que és lògic, no podia ser d'una altra manera que optés per això! I tot i així, amb preguntes i dubtes que segueixen sorgint en el camí que es va fent dia a dia.

Ho tinc clar, però: no soc religiós per salvar ningú, ni ho soc pensant que soc millor que una altra persona que no ha fet mai aquesta opció... (penso en el llibre d'Enzo Bianchi *No som pas millors*)... soc religiós perquè ara per ara no podria ser una altra cosa que el que soc i perquè ser religiós és el que em defineix com a persona i com a creient.

Per què avui dia continua sent una crida atractiva? "Atractiva" no sé si és la paraula. Si fos veritablement *atractiva* semblaria lògic que hi hauria d'haver un munt de vocacions, una mica com passa amb l'estrella musical que

Qui sent en el seu cor que hi pot haver una altra manera de viure, troba en la vida religiosa el seu atractiu malgrat les dificultats

atrau els nostres joves en massa a un concert multitudinari... però és evident que no és així. Manquen les vocacions a la vida religiosa en general i també a certs tipus de vida religiosa en particular (en una societat que dona prioritat al *ser útil*, guanyen les opcions per vides consagrades *actives* més que *contemplatives*). No sé si la vida religiosa, vista des de fora, té aquest *efecte crida* o l'ha de tenir.

Però és cert que té un *atractiu* que jo anomenaria *discret*, perquè no és evident a primer cop d'ull, cal ser-hi dins, cal haver-se llençat a la piscina. I penso que deu ser perquè, ancorada (la vida religiosa) en el desig de viure a fons l'Evangeli, comparteix d'aquest les seves paradoxes. És una vida on sembla que es perd la llibertat (penso en el vot d'obediència)... però es guanya en generositat i donació; sembla que es perd el posseir béns i riqueses (penso

en el vot de pobresa)... però es guanya en el fet de saber viure amb el just i necessari i el tenir temps per dedicar-lo als altres; sembla que es perd el poder estimar i sentir-se estimat (penso en el vot de castedat)... però es guanya el do de la fraternitat dins i fora de les nostres cases, dels nostres cercles. En aquest sentit veig jo el seu atractiu: sembla que perds un munt de coses... però en guanyes tantes d'altres!

Qui sent en el seu cor que hi pot haver una altra manera de viure, més senzilla, més oberta als altres (el que més amunt anomenava "l'ideal") troba en la vida religiosa el seu atractiu malgrat les dificultats, que també n'hi ha. I també crec que la vida religiosa és atractiva en el sentit que la seva existència parla de diversitat, de diferents maneres de viure i d'expressar la fe. És un tresor a conservar. ■

MONTSERRAT DOMINGO

*Eremita de Sant Joan del Codolar
(Cornudella de Montsant)*

La consagració, els vots com a eremita, és el desig de viure l'essencial, que és l'Amor

Que continua essent una vida atractiva, sí, per a mi que vaig sentir la crida, iniciativa de Déu, i que vaig prendre la decisió de respondre a la seva proposta-invítació.

En el nostre món, tan secularitzat, sembla que ha disminuït en nombre, que no hi ha tantes persones que segueixen aquesta crida, que no és per a tothom, és una de les opcions entre d'altres, totes importants.

Pel baptisme tots som consagrats. La vida consagrada és present en l'àmbit eclesial i en la societat, en la vida monàstica, diferents ordes, els eremites, la vida religiosa, segons múltiples carismes dels fundadors, els instituts seculars i noves formes de vida consagrada manifesten l'atractiu per donar-se en el seguiment de Crist, que t'allibera per estimar Déu i els germans, estar més amatent per als serveis fraterns que cal fer, manifestant el caràcter unitari del manament de l'Amor, vincle inseparable entre amor a Déu i amor al proïsme.

La consagració, els vots com a eremita, per a mi, és el desig de viure l'essencial, que és l'amor, el manament de Jesús "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat" (Jn 15,12ss). Voldria estimar sense

discriminació... "Estimeu els vostres enemics... si estimeu els que us estimen..." (Mt 5,44ss), amb la mirada fixa en Ell, seguir el seu ensenyament, fer vida l'evangeli no de paraula sinó amb fets, ser testimoni viu de l'amor al proïsme, imatge de Déu manifestada en les criatures, són icones vivents, misteri de la unió amb Déu i amb els germans. En comunió. Presència comunitària davant Déu. Dimensió eclesial, "donar la vida" com Maria mare de tots els vivents.

És una vida que es va desgranant en el temps, al llarg de la jornada i de la nit, dia a dia, i en l'espai, a l'ermita en la pregària contínua, el silenci, el treball, l'acolliment, les persones, els problemes... acceptant amb joia cada moment el que m'ofereix; al poble, la gent, la parròquia, on et trobes amb la comunitat per celebrar l'Eucaristia, acció de gràcies.

Ell ve, s'apropa, es fa present, presència contínua. Com? No ho sé dir, però sé que Ell és.

Conscient de la feblesa i la debilitat, no soc tan fidel com voldria, ho he de reconèixer i demanar perdó a Déu i als germans.

Ell em coneix, sap que us estimo. Agraïment infinit! ■

LUCIA MONTOBBIO
CAMPA
Periodista

Aquest personatge icònic, creat per l'autor i il·lustrador Theodor Seuss Geisel, protagonitza el llibre “How the Grinch Stole Christmas!”

El Grinch

Tenim el costum d'anar al Poble Espanyol de Barcelona a donar la carta als Reis. Aquest any, m'ha sorprès trobar-me el Grinch, que parlava, animat, amb Melcior, Gaspar i Baltasar. Es divertia despenjant els adolescents i robant cartes als pares i les mares que fèiem cua. Sense voler-ho, espantava els més petits. És pelut i verd.

Què hi feia el Grinch? Només ens faltava el Grinch! Amb prou feines aconseguim explicar com és que el Pare Noel no és al pessebre, per què els Reis van amb camells i no amb rens o desmentir el possible parentiu entre el tió i el caganer. Quin caos d'imaginar tenen els més petits aquests dies! Tanmateix, el Grinch em cau bé. Potser per la seva vulnerabilitat. El seu cor era “dues talles més petit” que el de la resta.

Aquest personatge icònic, creat per l'autor i il·lustrador Theodor Seuss Geisel —àlies Dr. Seuss—, protagonitza el llibre *How the Grinch Stole Christmas!*, que m'afanyo a reservar a la biblioteca. És fascinant, tot i no ser verd en origen

—m'ho fan notar els nens sobre els dibuixos del conte.

El Grinch viu sol i tranquil, acompanyat només pel seu gos Max. Sent aversió pel Nadal i per qui el gaudeix. Remuga quan aquesta època arriba. No li agraden els llums càlids, ni les corones de vesc, ni els mitjons, ni els àpats. S'ho mira amb “un gest avinagrat”. Tant, que, després de 53 Nadals, decideix actuar. Entrarà a les cases per endur-se'n els regals, els arbres, el menjar. Tot.

El poble es desperta nu de símbols relacionats amb Nadal. Així i tot, els habitants s'abracen i canten junts. “Sense llaços, sense etiquetes, sense caps, ni targetes... Potser Nadal tingui un altre significat?”, es pregunta el Grinch.

Aquesta història és un recordatori sobre la importància de la generositat. L'empatia del Grinch envers els veïns del poble evoluciona a mesura que descobreix el veritable significat de la celebració. La seva transformació personal inspira reflexió sobre la capacitat que tenim per créixer. El cor del Grinch “va augmentar fins a tres talles aquell dia”. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem de les passes de la **diplomàcia vaticana** per aturar la persecució religiosa a **Nicaragua**, celebrem els **500 anys** dels **teatins** i informem del recés per a **religiosos** sobre **abusos**

El bisbe Vilanova i el teatí Miquel Bonet saluden els fidels al final de la missa del 14 de gener a Sant Gaietà.

Confirmada una visita del president de Colòmbia al Vaticà per abordar la persecució d'Ortega

La Santa Seu troba en Petro i Maduro aliats per la llibertat a Nicaragua

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

Mons. Rolando Álvarez ha passat a la presó més de 500 dies.

Maduro es declara
obertament catòlic
i serveix com a pont
valuosíssim entre el
Vaticà i la Nicaragua
sandinista

La diplomàcia vaticana continua parlant amb els líders llatinoamericans al seu abast per aturar la persecució religiosa a Nicaragua. La repressió continua malgrat que el 13 de gener el règim sandinista excarcerés a Roma el bisbe Rolando Álvarez, empresonat arbitràriament durant més de 500 dies, el bisbe Isidoro del Carmen Mora i 15 sacerdots més i dos seminaristes detinguts aquest Nadal sense cap càrrec concret. El dia del seu desterrament (i no alliberament), el règim va emetre un comunicat titllat d'hipòcrita per nombrosos analistes internacionals sobre el qual el Vaticà no ha volgut pronunciar-se, però que es pot interpretar com una burla per part del règim o, si més no, una enrevessada

interpretació de la fe per part de qui es vol erigir en lideressa espiritual de Nicaragua, la vicepresidenta Rosario Murillo, que manté una croada contra els catòlics per instaurar la seva pròpia versió sincretista de la fe.

Al butlletí, les autoritats agraïen "profundament al Sant Pare, papa Francesc" les "molt respectuoses i discretes coordinacions fetes per fer possible el viatge", celebrant el compliment "d'acords de bona fe i voluntat". Fins i tot definien la jornada del desterrament com "aquest dia de lloança al Déu de tots, que ens il·lumina i guia". Malgrat les paraules altisonants, només 72 hores després que els presos s'enlaïressin, l'executiu d'Ortega i Murillo va detenir Ezequiel Buenfil, missioner consagrat del Santíssim

Salvador, i va clausurar 16 ONG catòliques i evangèliques. Com és costum en aquesta dictadura, prenent possessió dels seus béns com van fer amb la Universitat Centreamericana de Managua l'agost passat. Ja són 20 expropiacions des que hem començat l'any i 3.300 des que va començar el deliri sandinista contra l'Església.

En aquest context, malgrat que Murillo defineixi diàriament a les televisions oficialistes els sacerdots com a "diabòlics" i Ortega ja digués el setembre del 2022 que "l'Església catòlica és la màfia perfecta", el Vaticà ho continua intentant. I recull resultats. Al tancament de l'edició d'aquest setmanari estava confirmada una visita al Vaticà de Gustavo Petro, president de Colòmbia, per abordar amb el Papa la situació a la inestable Guatemala i a Nicaragua. Ho va revelar el mateix Petro durant el Fòrum Econòmic Mundial de Davos, on va afegir que va ser Francesc qui li va trucar i va demanar de reunir-s'hi aprofitant el seu pas per Europa. A més, va qualificar l'Església com la seva "principal aliada per construir la pau dins del país", perquè la majoria dels bisbes donen suport al procés de "pau total" que busca posar fi a les guerrilles amb inversions a les regions que possibilitin feines

honestes i allunyades del narcotràfic i les pistoles.

La suma de Colòmbia a les negociacions per la llibertat religiosa és clau. És un aliat fort del Vaticà, que té amb Francesc el primer Papa llatinoamericà i que ha regat la relació amb el país a través de nombrosos gestos com l'entronització als Jardins Vaticans de la seva patrona, Nostra Senyora de Chiquinquirá, que va suposar el juliol del 2021 un èxit per al llavors ambaixador davant la Santa Seu, Jorge Mario Eastman. La Santa Seu també es va implicar a fons l'octubre del mateix any en l'alliberament de la franciscana de Maria Inmaculada Gloria Cecilia Narváez, segrestada durant 4 anys i 8 mesos a Mali per Al Qaeda, i en el rescat de la qual va haver-hi sobre costos i suborns que han esquitxat el cardenal Angelo Becciu, però dels quals ni Francesc ni Secretaria d'Estat no en són responsables. En sumar Petro a aquesta causa, el qual té sintonia total amb Francesc i va arribar a visitar-lo quan era candidat presidencial el 2022 en un trencament total del protocol vaticà, la Santa Seu compta amb un aliat que el 2023 ja va atorgar nacionalitat colombiana a l'escriptor i dissident nicaragüenc Sergio Ramírez i la seva dona Gertrudis Guerrero.

I tot i que generi controvèrsia, un altre col·laborador que ha trobat el Vaticà ha estat la Veneçuela de Nicolás Maduro que, al marge de moltes altres consideracions, sí que s'ha demostrat un actor vàlid per a l'alliberament dels sacerdots de Nicaragua. Defet, segons ha revelat el canal ETVV Miami, de referència per a la diàspora veneçolana a Florida, l'avió que va volar el 13 de gener de Managua a Roma pertanyia a Conviasa, una aerolínia bolivariana creada per Chávez el 2004, i que va efectuar una aturada a la ciutat de Maiquetía per al desembarcament d'un sacerdot que el país s'ha compromès a acollir. És una ajuda sorprenent d'un líder que indiscutiblement ha generat actes de prepotència al seu país, però que es declara obertament catòlic i serveix com a pont valuósíssim entre el Vaticà i la Nicaragua sandinista. ■

Primera missa a Roma dels bisbes alliberats, Mons. Álvarez i Mons. Mora.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Consells de Pau

Un dels consells de l'apòstol Pau als cristians de Tessalònica és: "Examineu-ho tot i quedeu-vos amb el que és bo. Allunyeu-vos de tota mena de mal" (1Te 5,21-22). Consell que no s'ha de prendre sinó després de tenir en compte els dos anteriors versets: "No sufoqueu l'esperit, no menyspreu les profecies" (19-20).

Amb quanta facilitat es menysprea la Paraula, o el Magisteri, quan es vol jutjar tot des del prisma de l'esperit humà, tot oblidant que el Senyor és l'Esperit i que on hi ha la Paraula i l'Esperit del Senyor allà hi ha Llibertat (2Co 3,17).

Allunyar-se de tot tipus de mal no significa només allunyar-se de tot el que és o sembla religiosament incorrecte. També significa allunyar-se d'un mateix, ser lliure dels prejudicis propis, tenir la llibertat del Senyor i del seu Esperit per poder fer Vida la lletra de la seva Paraula.

Jesús, després de parlar sobre els manaments irrompibles de la Llei, com el nou Moisès i legislador d'una nova Llei, "la de l'amor", diu: "Si algú t'obliga a portar una càrrega durant un quilòmetre, acompanya'l dos; dona a qui et demana; no et desentenguis de qui et vol manllevar" (Mateu 5).

El sol i la pluja són benediccions de Déu, i Jesús a l'evangelisme recorda que Déu fa sortir el seu sol sobre bons i dolents, i envia la pluja a justos i injustos. Així que no ha de ser motiu d'escàndol això de beneir tots els homes, malgrat... L'escàndol hauria de ser això de voler beneir només els bons. Què té això d'extraordinari? Ser de Crist, creure en ell no consisteix només a mirar de ser bons com Ell, sinó PERFECTES en l'Amor.

JOAN PALERO

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica a València

L'Any Jubilar Teatí permet aprofundir en la història i el carisma dels Clergues Regulars

La comunitat de Sant Gaietà celebra els 500 anys de l'orde dels teatins

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

La comunitat de Sant Gaietà de Barcelona està d'enhorabona. Al llarg de tot un any celebren els 500 anys d'història de l'orde dels Clergues Regulars (1524-2024), més coneguts com a teatins, que són els que tenen cura pastoral d'aquesta església de l'Eixample que és tot un referent d'acollida. De fet, són molt coneguts els concerts de música clàssica que s'hi fan amb fins benèfics, com el del diumenge 28 de gener, a les 17.30h: música medieval renaixentista i barroca amb el duet Figueras-Garcia.

Dins del programa d'activitats amb motiu de l'Any Jubilar Teatí, cal desta-

car la missa que va presidir el bisbe auxiliar Javier Vilanova, el diumenge 14 de gener, i la que oficiarà el cardenal Joan Josep Omella el 12 de maig. La celebració també permet aprofundir en la història de l'orde i de l'Església, i per això els teatins compten amb la complicitat de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i del programa Gaudir UB, que ofereix un curs de deu sessions sobre el tema. El bisbe auxiliar David Abadías, especialista en història de l'Església, també oferirà una xerrada el proper 9 de febrer.

"Som sacerdots, perquè essencialment som un orde clerical, però vivim en comunitat", aclareix el P. Miquel Bonet, preposit de la comunitat barcelonina de Sant Gaietà. "D'acord amb la nostra constitució no tenim cap tasca concreta; som allí on faci falta." I afe-

geix: "Vam ser fundats el 1524, però les primeres regles no arriben fins al 1610, perquè fins aleshores ens regiem per les mateixes regles que els capellans diocesans."

El 1600 els teatins van arribar a Espanya, concretament a Madrid, Saragossa, Barcelona, Palma de Mallorca i Salamanca. La de Barcelona és l'única comunitat teatina a Catalunya. Són presents a Mallorca amb tres comunitats. Actualment, l'orde viu una certa esplendor vocacional a l'Amèrica Llatina, especialment al Brasil i Mèxic, d'on és precisament l'actual preposit general, Salvador Rodea González.

"Fa tres anys de l'ordenació del darrer teatí espanyol", comenta el P. Bonet, "però ara comptem amb tres colombians i un argentí que estan fent el noviciat a Espanya i que professaran el 12 de

El bisbe Javier Vilanova va presidir la missa, acompanyat de Salvador Bacardit i Miquel Bonet, i assistit pel diaca Andreu Salinas.

L'església de Sant Gaietà durant la celebració del 14 de gener.

febrer a Mallorca". "Sempre hem estat pocs", puntualitza aquest teatí nascut fa 82 anys a Ses Salines (Mallorca). "Hi ha una carta que sant Ignasi de Loiola adreça al cofundador de l'orde, el cardenal Juan Pedro Carafa, en què li diu: 'Sou pocs perquè sou massa austers.' Ja aleshores només ingressaven a l'orde teatí 2-3 capellans l'any."

La llarga història d'aquest institut clerical de vida consagrada religiosa, nascut el 14 de setembre del 1524, té un fet fonamental que ens revela el P. Bonet: cap a l'any 1908-1909, l'aleshores general dels teatins va anar a la Santa

Seu a posar a disposició del Papa l'orde perquè quedaven molt pocs religiosos. Pius X, assistit pel cardenal caputxí Josep de Calassanç Vives i Tutó, va decidir que l'orde teatí no podia desaparèixer de la història de l'Església. Així, el 1910 es van unir a la congregació de de Sant Alfons Maria de Liguori, fundada per Miquel Sureda a Felanitx el 1866. Es va provar de fer el mateix amb els Fills de la Sagrada Família de sant Josep Manyanet, però en aquest cas no va reeixir.

"Hem complert 500 anys gràcies a Pius X i al cardenal Vives i Tutó", conclou amb agraïment el P. Miquel Bonet. ■

MIQUEL BONET
 "Hem complert 500
 anys gràcies a Pius X i
 al cardenal Vives
 i Tutó"

Un equip de religiosos organitza un recés amb el suport de la Delegació per a la Vida Consagrada de Barcelona i la Unió de Religiosos de Catalunya

Guarir les ferides espirituals que han deixat els abusos

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Si no comuniquem no creem comunió i, si no creem comunió, no creem comunitat; aquest és el quid de la qüestió”, afirma contundent la religiosa Gemma Morató. Aquesta dominica de la Presentació forma part de l’equip organitzador del primer recés de vida consagrada *Guarir ferides per recuperar l’alegria de la vocació. Un camí de reconciliació amb Déu, amb un mateix i amb la comunitat*. Un espai que vol ser lloc d’escolta per a totes aquelles persones consagrades que han vist ferida la seva vocació, el seu sí al seguiment radical de Jesús, a causa d’abusos de poder o de consciència.

“Com tota vida cristiana, els consagrats podem travessar alts i baixos. Per tant, hem de retrobar l’alegria de la vocació que hagi pogut quedar minvada per culpa de ferides ocasionades per l’abús de consciència i de poder”, comenta la Gna. Morató. Els altres membres de l’equip organitzador són la també dominica de la Presentació Conchi García, la religiosa del Sagrat Cor Margarita Bofarull i els salesians Jordi Latorre i Joan Josep Moré. El recés, que té lloc el 3 de febrer al Projecte Maria, Reina de la Pau, de Barcelona, compta amb el suport de la Delegació per a la Vida Consagrada de l’arquebisbat de Barcelona i la Unió de Religiosos de Catalunya.

“Es poden donar dues situacions”, insisteix Morató, “gent que al llarg de la seva vida consagrada ha patit abusos i que, per tant, necessita guarir les ferides, i gent que els està patint en aquest moment i que, per tant, po-

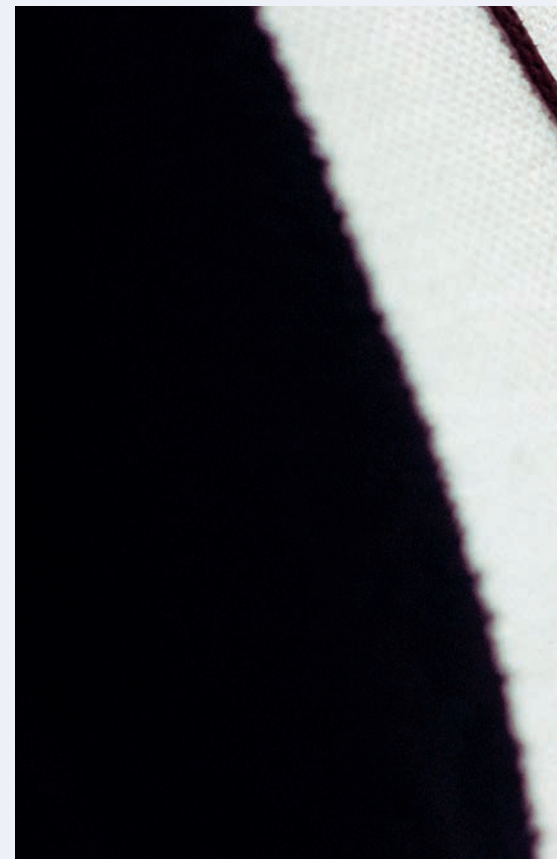
den trobar eines de detecció”. El recés també vol ser un espai de formació, perquè en el camp dels abusos encara hi ha molta feina a fer.

ABÚS DE PODER I DE CONSCIÈNCIA

“Tothom té clar què és l’abús sexual, però aquest no arriba si abans no hi ha hagut un abús de poder i de consciència, que malauradament és més difícil de detectar i de demostrar”, afirma la Gna. Morató.

GEMMA MORATÓ

“Nostre Senyor ens
va fer lliures per
respondre a la seva
crida. Si Déu no ens
pren la llibertat, no
ens la poden prendre
les persones”

L'abús de poder és comú a tota la societat: "El comet algú que té un càrrec, que en el cas de la vida consagrada hauria de ser una missió de servei, però que de vegades esdevé un abús de poder que el que fa és marcar unes directrius que van en contra del que la mateixa persona pensa que haurien de ser." "L'obediència no pot ser cega en aquest moment de la història", afegeix la religiosa. "Nostre Senyor ens va fer lliures per respondre a la seva crida. Si Déu no ens pren la llibertat, no ens la poden prendre les persones."

L'abús de consciència és propi de la vida religiosa, perquè suposa una manipulació i tergiversació del sentit profund de la vocació i de l'espiritualitat. "Hi ha històries molt tristes, gent que passa molts anys fins que no s'adonen que els han estat manipulant, portant on no volien, fent creure que allò era el que Déu volia, quan en realitat era el que volia el superior. És una espiritualització falsa de la vida que, en alguns casos, acaba convertint-se en abús sexual. La persona pensava que seguia Déu quan el que estava seguint eren les neures d'algú."

Amb tot, Morató alerta de no caure en confusions: "Intento equilibrar molt el meu missatge, perquè, si no, podem acabar detectant qualsevol cosa com un abús. Per això m'agrada recordar que el vot d'obediència

forma part de la vida consagrada. La vida religiosa ningú no ha dit que sigui fàcil. En seguim un que va morir a la creu, que no ens demana que siguem súper herois, però tampoc que vulguem una vida fàcil en què ens ho trobem tot fet."

Gemma Morató és professora de l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco, un àmbit en què entra en contacte amb religiosos joves, fet que li permet conèixer de primera mà la situació de la vida consagrada avui. "Un exemple que es dona molt en el nostre àmbit, i que afecta sobretot les religioses joves, és aquest qüestionament continu d'«on has anat», 'amb qui has parlat', 'què has dit'. Quan estàs obligada i intimidada a dir-ho és abús. Una altra cosa és que la vida religiosa és un lloc de vida fraterna, on ens agrada i cal compartir el nostre dia a dia. Per tant, si jo no comunico, tinc un problema de vida en comunitat, però si sistemàticament m'obliguen a explicar-ho tot, hi ha un problema d'abús claríssim." I afegeix: "Altres exemples d'abusos són quan no et deixen donar la teva explicació, raonar, dialogar, quan no t'escolten, et menyspreen, no tenen en compte el teu parer."

DIÀLEG I ESCOLTA ACTIVA

El recés *Guarir ferides per recu-*

perar l'alegria de la vocació està molt pensat per a la reflexió i per generar espais on parlar i ser escoltat. Per això hi ha estona per a la pregària, per a l'exposició del Santíssim i per a la confessió i l'escolta personalitzada. De fet, només hi ha dues xerrades: *Perdonar... Guarir... Refermar la vocació*, a càrrec de Jordi Latorre, i *Tornar a la primera crida. Camins per guarir situacions d'abús*, de Gemma Morató.

"Els camins per guarir situacions d'abús és prendre molta distància, buscar un recés i un acompanyament que t'ajudi a posar les coses al lloc corresponent. Una altra opció és parlar-ne amb un superior o amb la Delegació per a la Vida Consagrada de cada bisbat, sense oblidar-nos de la persona abusadora, que també necessita ajuda", afirma Morató, alhora que es lamenta que en la vida religiosa s'estigui perdent l'acompanyament: "Com tota la societat, tenim un problema de falta de comunicació."

Per a Gemma Morató, "una bona comunitat és aquella que treballa el diàleg i l'escolta activa, on el qui va al capdavant és el primer entre iguals —no el superior—, capaç d'obrir moments de diàleg, d'afavorir espais de trobada i de descans, d'engrescar per la pròpia missió, de veure el que cadascú necessita i d'afavorir la comunicació." ■

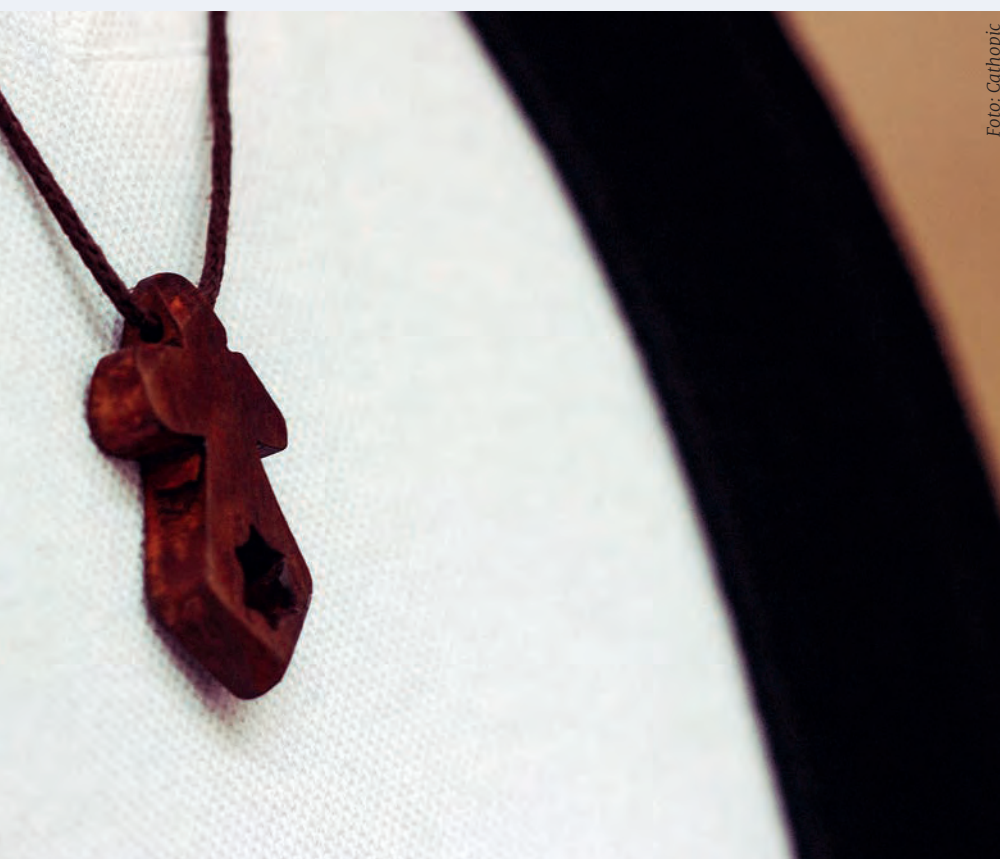

Foto: Cathopic

PER A INSCRIPCIONS:

IVAN BASSOLS – CÀRITAS CATALUNYA

Càritas Diocesana de Lleida. Taller de costura.

RUTINA AMB CRIST

El significat de la paraula “rutina” està vinculat a una ruta ja coneguda, a un camí habitual, ja fressat, pel qual passem continuament (...).

Crist trobava Déu en els petits detalls de la vida, que sovint passen desapercebuts. Així, al final de la jornada, podia dir-li amb un cor alegre: “T’enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos” (Lc 10,21).

(Viure la rutina amb Crist, cardenal Joan Josep Omella Omella, arquebisbe de Barcelona, Full Dominical, 12 de setembre de 2019)

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Mor el rector de Cubelles

El prevere Joaquim Lluís Corominas va morir el 3 de gener, a l'edat de 86 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. La missa exequial, presidida pel bisbe Agustí, va ser el 5 de gener a la parròquia de Santa Maria de Cubelles. Fins que no es nomeni un nou rector, l'administrador parroquial és Mn. Agustí Panyella.

VIC

Joves del bisbat participen en la trobada europea de cap d'any de Taizé

Del 27 de desembre al 2 de gener un grup de la Delegació de Joves del bisbat de Vic va participar en la trobada de Cap d'Any organitzada per Taizé. Es tracta d'un aplec europeu internacional que es fa cada any en una ciutat diferent. Enguany es van desplaçar en autocar fins a Ljubljana, capital d'Eslovènia, on es van unir a cinc mil pelegrins del continent.

URGELL

Josep M. Mauri i Josep Casanova han rebut la Creu "Pro Ecclesia et Pontifice"

L'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va imposar, dissabte 13 de gener, l'alta distinció pontifícia de la Creu "Pro Ecclesia et Pontifice", que el Sant Pare Francesc ha concedit al capellà de Sa Santedat Mons. Josep M. Mauri, exrepresentant personal del copríncep episcopal i vicari general del bisbat, i a Josep Casanova, director voluntari de Càritas diocesana d'Urgell.

TERRASSA

50 anys de presència de comunitats neocatecumenals a Sabadell

El diumenge 15 de gener va tenir lloc l'acte central del cinquantè aniversari de la presència de comunitats del Camí Neocatecumenal a Sabadell, en concret a la parròquia del Sagrat Cor al barri de Ca n'Oriac. Actualment hi ha 7 comunitats, totes elles integrades en la vida parroquial. La missa fou presidida per Mons. Salvador Cristau.

GIRONA

Les incidències en esglésies gironines segueixen baixant

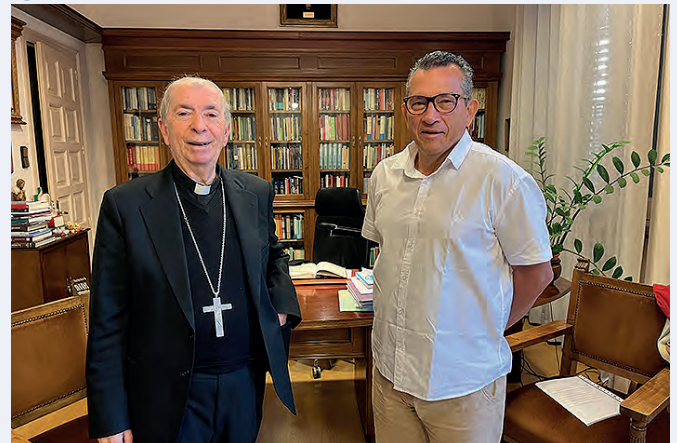
Els Mossos d'Esquadra van registrar, durant el 2023, set incidències en centres de culte i ermites de la diòcesi de Girona, cinc menys que l'any anterior, quan la xifra va ser de dotze. Aquestes dades es van presentar en el marc de la reunió de seguiment que duen a terme periòdicament el bisbat de Girona i els Mossos d'Esquadra.

SOLSONA

Els joves del bisbat visiten la colònia de l'Ametlla de Merola

El dia 14 de gener hi va haver una edició especial del Route to God. Els joves van visitar la colònia de l'Ametlla de Merola i van poder conèixer els coneguts "Pastorets de l'Ametlla de Merola". Al matí van celebrar missa i, després, acompanyats per un guia van visitar la colònia. A la tarda van assistir a la representació dels Pastorets.

LLEIDA

Incorporació d'un sacerdot colombià

El bisbat de Lleida ha incorporat el sacerdot colombià José Jesús Gómez Ospina per reforçar les parròquies de la diòcesi durant els propers cinc anys. Arriba fruit d'un conveni amb l'arquebisbat de Cali, d'on en els darrers anys ja han vingut altres sacerdots. Gómez, de 62 anys, passarà un període d'adaptació i de coneixement de la diòcesi abans no li sigui assignada una parròquia. Entre altres aspectes, ha començat ja l'aprenentatge del català.

TORTOSA

Visita a la capella de la Mare de Déu de la Misericòrdia

Aprofitant el temps de Nadal i la presència del bisbe Javier Vilanova al seu poble, la Fatarella, el 30 de desembre, el bisbe titular de Tortosa, Sergi Gordo, va visitar la capella de la Mare de Déu de la Misericòrdia d'aquesta població. Reunits amb el consell parroquial i la família del bisbe Javier, va tenir lloc una pregària i una visita al poble que va acabar amb un dinar de germanor.

TARRAGONA

Presentació del llibre Mn. Miquel Rué i Rubió

Una vida al servei de la música i l'Església. Una cinquantena de persones van assistir, el dissabte 13 de gener, a l'acte de presentació d'aquesta publicació, obra dels musicòlegs Montserrat Canela Grau i Josep M. Salis Clos, organitzat per l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona i Silva Editorial.

**MERITXELL
RUIZ**

Secretària general de la
Fundació Escola Cristiana de
Catalunya (FECC)

AULA EDUCATIVA

Centenàries, i amb futur

L'esperança que va moure l'aparició d'aquestes escoles
d'iniciativa social amb alenada cristiana segueix empenyent
amb força avui

Per segon any consecutiu, l'Ajuntament de Barcelona ha publicat el reconeixement a les entitats amb cent anys o més i una acreditada trajectòria vinculada a la ciutat. Si l'any passat ja hi havia el Col·legi Claret de Barcelona, l'Escola Pia Sant Antoni, les Escolàpies Sant Martí, Vedruna Àngels Barcelona i Vedruna Gràcia, enguany, de les trenta-dues distincions, n'hi ha nou d'escoles cristianes: Jesuïtes del Clot, el Col·legi Mare de Déu dels Àngels, l'Escola Nostra Senyora de Lurdes, l'Escola Pia Sarrià, l'Escola Sagrat Cor Diputació, les Escolàpies Llúria, la Fundació Dominiques de l'Ensenyament, La Salle Comtal i La Salle Horta. No podem sinó celebrar aquest reconeixement civil que posa en valor el compromís socioeducatiu de les escoles cristianes a la Ciutat

Comtal tot esperant que, si se segueix amb aquesta iniciativa, la llista es vagi fent més àmplia i visible.

Deia ja l'apologeta anònim de la carta a Diognet, a les acaballes del segle II, que "els cristians són en el món allò que l'ànima és en el cos" o, en paraules evangèliques, que són "sal de la terra" o "llevat dins la pasta" (Mt 5,13; 13,33). Semblantment, les escoles cristianes col·laboren pel bé comú de la societat i el conjunt del sistema educatiu de forma discreta, bé donant-li *sabor* i *saber*, bé fent-la créixer. Així i tot, malgrat la senzillesa de l'acció educativa i evangelitzadora que duen a terme aquestes escoles en el seu llarg quotidià, s'agraeix que sigui "el cos social" — en aquest cas representat per l'Ajuntament de Barcelona — qui reconegui "l'ànima" que aporten a la vida

ciutadana. Una "ànima promotora" que enllaça amb el caràcter propi i compartit, cristià, de totes elles.

Finalment, aquestes escoles són a la llista i han perseverat en el temps perquè, alhora, comparteixen el lema del darrer congrés de l'Escola Cristiana —el "Quòrum 23", celebrat el 19 d'octubre passat—, que és afirmar-se en el "Som futur". L'esperança que va moure l'aparició d'aquestes escoles d'iniciativa social amb alenada cristiana segueix empenyent amb força avui perquè el projecte és ben viu, sent-ne una bona mostra la confiança de totes les famílies que continuen apostant-hi. Som escoles ben arrelades a la història de la ciutat i al seu teixit social, certament, però també volem seguir donant avui els fruits pels quals puguem ser reconegudes demà. ■

**LAURA
AMADO**

Professora de Psicologia i
investigadora del grup TRIVIUM
de la Universitat Abat Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

Bones notícies sobre resiliència

La resiliència seria la capacitat d'una persona, família o comunitat d'afrontar amb èxit unes condicions de vida adverses

Resiliència és un terme que s'ha popularitzat en els darrers temps. Parlem de persones resilients, empreses resilients, fins i tot d'equips de futbol resilients i de fons europeus de recuperació i resiliència. Per què ara parlem tant de resiliència? No ens n'hem d'estranyar. Després d'haver passat una prova molt dura com a societat —la pandèmia— observem i quedem astorats de com no únicament hem estat capaços de resistir sinó també, en molts casos, de millorar personalment i col·lectiva.

No era res que desconeaguéssim sobre la naturalesa humana. Tots en tenim de propers i admirem els exemples de persones que han sabut extreure dels glops més amargs de la vida aprenentatges que els han permès créixer com a individus. Han sortit enfortits de l'adversitat, en definitiva. En aquest sentit, la resiliència humana divergeix de la forma amb què la resiliència es

manifesta en la física de materials. La resiliència d'un material es defineix per la seva capacitat de tornar a l'estat inicial un cop ha desaparegut la pertorbació a la qual havia estat sotmès. Al contrari, les dificultats profundes marquen un punt de no-retorn en les persones. En sortim transformats, i la bona notícia és que pot ser un canvi per a bé.

En el cas de l'ésser humà, parlem de resiliència generativa, tal com s'interpreta en el corrent de la Psicologia Positiva. Així, la resiliència seria la capacitat d'una persona, família o comunitat d'afrontar amb èxit unes condicions de vida adverses, creure a través d'elles i sortir-ne enfortits.

L'enfocament de la Psicologia Positiva sobre la noció de resiliència està carregat de bones notícies: com passa en les novel·les o en els contes, la contrarietat, l'adversitat o el dolor poden tenir un paper decisiu en la trama de la vida, ser

desencadenants d'un canvi personal que doti d'un nou i més ple sentit la nostra existència.

Les bones notícies no s'aturen aquí. Noteu que, en la seva dimensió generativa, la resiliència inclou no només les persones, sinó també la família i la comunitat. És a dir, podem parlar d'institucions resilients. I ho són en la mesura en què expressen aquest creixement davant l'adversitat que abans hem comentat i també perquè poden ser espais idonis per al foment de la resiliència.

I heus aquí l'última gran notícia: la resiliència es pot exercitar! És cert que hi ha persones que mostren una predisposició innata a enrobustir-se davant dels obstacles de la vida, però també que aquesta capacitat pot modelar-se a través de l'enfortiment de pilars de resiliència que estan perfectament identificats. La persona resilient no només neix, també es fa. Quina gran notícia! ■

P. Joseph Sfeir, rector dels maronites libanesos a Roma

“L'ESPIRITUALITAT MARONITA S'IDENTIFICA COM A ‘FILLS DE LA RESURRECCIÓ’”

FRA BERNAT FOLCRÀ

Podem contribuir a revitalitzar l'Església catòlica en el seu conjunt, recordant-li el seu tresor espiritual i enfortint els lligams entre les Esglésies orientals i occidentals.” Així s'expressa el pare Joseph Sfeir, rector dels maronites libanesos a Roma, que ens apropa l'espiritualitat de l'Església maronita. Una Església que pren el nom de sant Maró, un monjo que va viure prop de Síria al segle IV.

Quina és la història de la parròquia maronita libanesa a Roma?

El 1450 es va començar a consolidar la presència maronita a Roma, i el 1584 es va obrir el primer col·legi maronita amb el suport del papa Gregori XIII i el patriarca. Amb tot, la presència d'una parròquia maronita a Roma no es va establir fins al 2010. Abans d'això, els maronites venien principalment per a esdeveniments religiosos clau, com el Nadal, la Pasqua i la festivitat de Sant

Maró. Durant la guerra civil libanesa del 1975-1980, molts libanesos es van establir a Roma. Encara que els maronites eren la majoria al Líban el 1943, avui dia representen al voltant del 30% de la població a causa de canvis demogràfics. A la parròquia de Roma hi ha unes 100-120 famílies, i encara que hi ha pocs matrimonis i batejos, la comunitat es manté activa amb esdeveniments i trobades regulars després de la missa. La parròquia també ha establert amistat amb ambaixadors àrabs a Roma.

Quines són les tradicions específiques que celebra la parròquia?

La parròquia està ubicada al centre de Roma, però la majoria de gent viu fora. Els fidels solen anar al centre només els diumenges a les 11.00. Es fan diferents festivitats, i les celebracions més destacades són durant el Nadal, la Pasqua, Sant Maró i la independència del Líban. En aquestes festivitats, celebrem misses a les 7.30 o a les 20.00. Després de la missa s'organitza un sopar que es pot allargar fins a mitjanit. Per exemple, per Nadal hi participen més de 200 persones. Per Pasqua, la xifra arriba als 300 assistents i es creen moments significatius i bonics. Durant esdeveniments com la independència del Líban i la festivitat de Sant Maró, celebrem misses i s'organitza un refrigeri per a tots els presents.

També assisteixen a aquestes celebracions diferents ambaixadors, especialment els dels països àrabs com Síria, Jordània, Egipte i els del Golf, i així s'estableixen connexions amb la comunitat àrab a Roma. Però cal tenir en compte una distinció important: el Líban és l'únic país àrab que, segons la seva Constitució, ha de tenir un president de la fe catòlica maronita. Als altres països àrabs el president és musulmà.

Com ha influït una història marcada pel martiri i la violència en la manera amb què la comunitat maronita aborda la seva identitat i fe en l'actualitat?

A la primera meitat del segle XX, els maronites constituïen la majoria al Líban. En l'actualitat, com hem dit, malauradament, han passat a ser aproximadament el 30% de la població. Els sunnites i els xiïtes conformen la majoria al Líban. La comunitat maronita té una forta connexió amb la terra, especialment amb el Líban. Quan dius que ets maronita, significa que ets libanès. I quan dius que ets libanès, dius que ets maronita. L'Església i el país són la mateixa cosa, perquè l'Església i el país eren originalment una sola entitat. Nosaltres estem molt aferrats a la terra, al Líban. Aquesta forta connexió amb la terra és única i fonamental per a la identitat maronita. La història

El P. Joseph, a la seva parròquia.

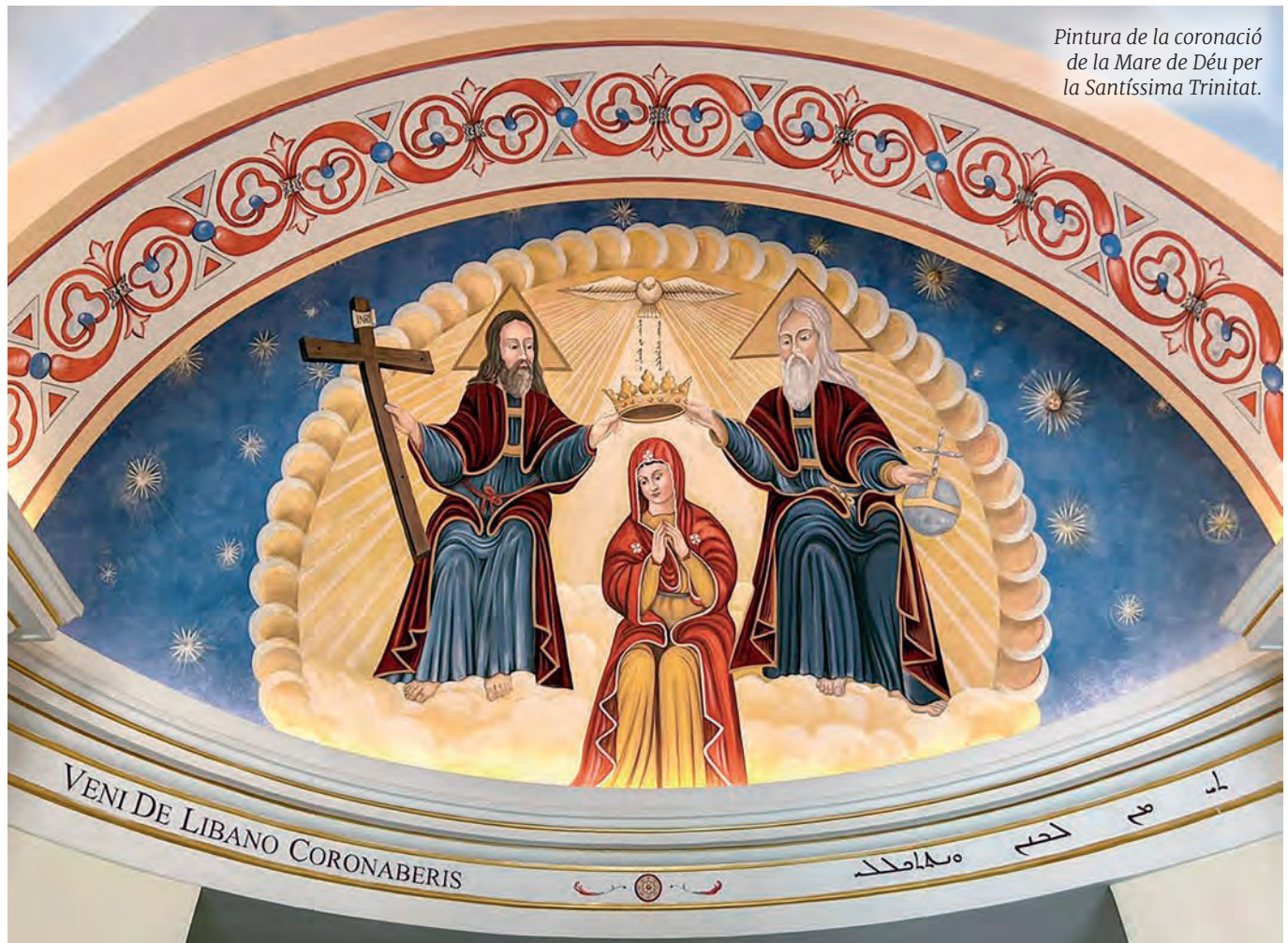
de l'Església maronita es remunta a temps antics, des del temps de sant Maró. Però malauradament, la història sempre ha estat una història de martiri i vessament de sang, des de les invasions musulmanes fins a la guerra civil del 1975 en endavant, fins avui. Mai no hem viscut una pau com la que es viu a Europa o a altres països. Fins i tot els patriarques han experimentat temps difícils, com quan la seu del patriarcat va establir-se en una gruta a la vall de Becà durant 400 anys, des del segle XV fins al 1800, a causa de les diferents circumstàncies i conflictes amb els musulmans, els monofisites, els turcs. Malgrat les adversitats, la comunitat maronita

continua fortament arrelada al seu amor pel Líban, el país dels cedres i dels sants. Santa Rafka i sant Xarbel són dos sants molt venerats que són part integral de la identitat i la fe maronites.

Com es tradueix l'espiritualitat maronita en la vida diària dels fidels?

L'espiritualitat maronita s'identifica com a "fills de la resurrecció". Al llarg de la història, la creu maronita no presenta Crist crucificat, sinó una creu buida, simbolitzant l'ascensió de Crist al cel. La creu per als maronites és un símbol de victòria, resurrecció i glòria, més que de dolor i patiment. Aquesta pers-

pectiva optimista es manté malgrat la història de martiri i patiment que l'Església ha afrontat des dels seus inicis. Com que hem viscut tant de dolor, tenim aquesta visió cap a la resurrecció, l'esperança. A més, la visió maronita cap a la resurrecció i l'esperança es reflecteix en la seva actitud d'estar sempre a punt per avançar i evangelitzar. Durant la missa, no ens agenollem, perquè els maronites es consideren "fills de la resurrecció" i romanen drets per rebre aquesta glòria. La nostra espiritualitat també es distingeix per la seva simplicitat i sobrietat. A diferència d'altres tradicions, no adoptem la riquesa ornamental. Preferim una litúrgia

Pintura de la coronació de la Mare de Déu per la Santíssima Trinitat.

més senzilla i tranquil·la. Hi ha dues icones principals de la Mare de Déu: Nostra Senyora d'Ilige i Nostra Senyora del Líban. I tot i que al Líban hi ha algunes obres més antigues, la majoria adopten un estil més senzill i menys ornamentat. La Setmana Santa és una festivitat crucial per als maronites, on experimentem el dolor i la creu, però sempre, com deia, amb la mirada posada en la resurrecció. L'espiritualitat monàstica també ha tingut una presència significativa en la història de l'Església maronita.

Qui és sant Maró?

L'Església maronita és l'única Església que ha pres el seu nom d'un sant, sant Maró, un monjo siríac que va viure al segle IV. És l'única Església que no ha experimentat la divisió entre catòlics i ortodoxos que ha afectat altres Esglésies orientals. Fins avui, l'Església maronita és encara una i catòlica. A través dels segles. L'espiritualitat maronita ha estat influenciada per la vida monàstica i la senzillesa en la litúrgia.

Els deixebles de sant Maró van ser anomenats "fills de Maró". Ells es van adherir al Concili de Calcedònia contra els monofisites. Aquells mo-

nofisites van assassinar 350 monjos dels fills de Maró, perquè van triar seguir a l'Església i el Concili de Calcedònia. Posteriorment, els monjos maronites van escollir el primer patriarca, sant Joan Maró, l'any 707, fet que va marcar l'inici de l'Església maronita com una entitat *sub iuris* sota el Papa. Per això l'arrel monàstica va entrar en l'espiritualitat maronita. Al credo no diem "crec en un Déu", sinó "creiem", subratllem la comunitat que prega, no l'individu. A totes les Esglésies maronites la missa se celebra en àrab i en la llengua del país, però les paraules de consagració, el *trísagium* i l'entrada a l'altar sempre han de ser dites en siríac arreu del món. Sant Xarbel és un sant els miracles del qual han deixat una empremta profunda en la fe maronita. Fins avui ha fet més de 35.000 miracles. La seva beatificació va ser el 1965 durant la missa final del Concili Vaticà II, i va ser canonitzat el 1978.

Quin és el paper de la parròquia maronita i la seva comunitat en el diàleg interreligiós i la promoció de la convivència pacífica?

La parròquia maronita a Roma es destaca per l'obertura i la inclusió.

Acull persones de diferents confessions, incloent-hi musulmans, ortodoxos i llatins italians. És com un far que il·lumina i uneix les diferents comunitats, mostrant la seva solidaritat i suport al Líban en aquesta situació desagradable que viu. La parròquia és un centre d'ajuda humanitària: darrerament ha enviat 120 quilos de medicaments i suport financer a les escoles. Però mai no perdem l'esperança, som fills de la resurrecció, i el poble maronita sempre té aquest desig de viure, no de morir. La nostra força rau en el fet que estimem la família. Mentre tenim la família, tenim esperança, perquè la primera Església és la família. Sant Xarbel no és un sant maronita o libanès, és universal, és un sant molt conegut pels seus miracles. Per això transcendeix les fronteres de la confessió i atreu persones de diferents credos, incloent-hi musulmans. És un exemple de diàleg interreligiós i convivència en l'experiència quotidiana de la parròquia. Els nostres pobles al Líban són pobles mixtos, tenim 18 confessions diferents convivint en harmonia. La convivència pacífica entre musulmans i cristi-

ans al Líban, al llarg de 1.400 anys, es presenta com un exemple únic de tolerància i coexistència. Joan Pau II va dir que els maronites érem un missatge de vida per a tot el món.

Com pot contribuir l'espiritualitat maronita a l'enriquiment espiritual de l'Església catòlica a Occident?

Nosaltres som la primera Església, però molts germans en la fe a Occident creuen que no hi ha cristians a Orient. Això és una errada en la formació. L'Església maronita no va néixer a causa d'un cisma o d'una divisió amb Occident. Mai no ens hem desvinculat de l'Església catòlica per ser cap altra Església. En la visita del papa Joan Pau II al Líban el 1997, ens va instar els maronites a tornar a les nostres arrels i a compartir el nostre tresor espiritual amb la resta de l'Església. Aquesta crida va ressonar profundament, recordant-nos la importància de viure la

nostra litúrgia, espiritualitat i vida de manera autèntica. Històricament, hem afrontat desafiaments, com la visita de representants papals el 1595-96, que va desembocar en la crema de llibres a les nostres parròquies per por d'influències monofisites. Aquest esdeveniment tràgic va marcar una pèrdua significativa de la nostra història i tradicions. Amb tot, el 1704, es va fer un intent valent de reconstruir la història maronita. Tot i que algunes parts petites es van salvar, la tragèdia va deixar cicatrius. És crucial comprendre la importància de preservar i compartir la nostra rica espiritualitat, fins i tot enmig de desafiaments històrics. Penso que, com a orientals, tenim la responsabilitat d'oferir a l'Església d'Occident la nostra litúrgia, la nostra espiritualitat i la nostra vida. La crida del papa Joan Pau II a tornar a les nostres arrels orientals continua sent rellevant avui. ■

“El Líban és l'únic país àrab que, segons la seva Constitució, ha de tenir un president de la fe catòlica maronita”

“L'Església maronita no ha experimentat la divisió entre catòlics i ortodoxos que ha afectat altres Esglésies orientals”

“La convivència pacífica entre musulmans i cristians al Líban es presenta com un exemple únic de tolerància i coexistència”

Icona de sant Xarbel.

Necessitem cridar una vegada i una altra que Jesús vingui a acompanyar-nos, que ens ajudi en la nostra comesa, perquè no podem donar fruit si no estem en Ell

El Parenostre (3): “Veniu, Senyor Jesús!”

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, “Vingui a nosaltres el vostre Regne” és la segona petició del Parenostre. És una demanda que no es pot pronunciar des de la tebior o la indiferència. Requereix homes i dones coneixedors del pla de Déu per a la humanitat, somniadors del somni diví mateix, disposats a oferir les seves vides per fer-lo possible, constants en la lluita i en la pregària. Dit amb altres paraules, desitjar la vinguda del Regne significa posar mans a l’obra per gaudir ara i aquí del cel nou i la terra nova, allí on Déu “eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol,

ni crits, ni sofriment” (Ap 21,4).

És clar que no parlem d’un regne amb connotacions polítiques, ni podem supeditar-ne el contingut a les normes estilístiques o filosòfiques de moda. El Regne que implorem en el Parenostre és aquell mateix que Jesús ve a anunciar i a predicar: “Jesús recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena” (Mt 4,23).

El Mestre de Natzaret deixa entreveure el contingut d’aquest Regne a través dels seus ensenyaments i a través de les seves obres guaridores i alliberadores. Però sobretot Jesús ens mostra els misteris del Regne en la seva mateixa experiència personal, en la disposició a jugar-s’ho tot a fi que els camins del Pare esdevinguin viables en aquest món. Tal com ho aprenem contemplant la creu, respondre sempre estimant és l’anticipació del Regne, l’antídot a tota possible escomesa dels poders que el volen frenar. Que *vingui el Regne*, doncs, implica estar disposats a viure la vida com a seguidors seus, fins a les darreres conseqüències.

Els cristians no podem deixar de fer camí en aquesta direcció. El Regne sempre es construeix a través de la civilització de l’amor, educant i

madurant en la cultura del respecte, de la fraternitat, d’anteposar el bé comú i el bé de l’altre a la pròpia pretesa seguretat. Així ho diu la constitució pastoral *Gaudium et spes* del Concili Vaticà II: “L’Església, en ajudar el món i rebre’n també molt, pretén un sol fi: que vingui el Regne de Déu i es realitzi la salvació de tota la humanitat” (GS 45).

Quantes vegades el papa Francesc ha exhortat a transmetre l’evangeli creant espais oberts i acollidors on tothom se senti com a casa, agombolat per la tendresa d’un Déu que estima tots i cadascun dels seus fills. Imatge feliç del Regne que es va construint.

I alhora hem de recordar que l’únic que pot establir el Regne és Déu mateix. Per això necessitem cridar una vegada i una altra que Jesús vingui a acompanyar-nos, que ens ajudi en la nostra comesa, perquè no podem donar fruit si no estem en Ell. Fem nostra la pregària del Papa: “Vingui el vostre Regne és el mateix que dir: ‘Veniu, Senyor Jesús.’ I Jesús diu: ‘Vinc de seguida.’ I Jesús ve, a la seva manera, però cada dia. Tinguem confiança en això. I quan resem el Parenostre diguem sempre: ‘Vingui el vostre Regne’, per sentir en el cor: ‘Sí, sí, vinc, i vinc de seguida’.”

Ben vostre. ■

Voldria que en la teva cerca de l'alegria autèntica, trobessis la novetat de Crist, aquesta novetat que revoluciona de dalt a baix el pensament, el cor, la vida

La novetat de l'any

AGUSTÍ CORTÉS SORIANO

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Per no caure en fórmules rutinàries i buides, volem ser conscients del que desitgem quan saludem l'amic amb la bella i senzilla fórmula "feliç any nou". Hem dit alguna cosa sobre el que significa "feliç", aplicat a l'any. Diguem alguna cosa sobre l'adjectiu "nou".

La novetat de l'any ve marcada, lògicament, pel calendari, és a dir, pel temps. El temps és aquest misteri que intentem mesurar amb el rellotge. I aquest intent ens proporciona la il·lusió que així el dominem, quan en realitat és ell qui ens domina amb el seu poder implacable.

Quies podrà escapar de l'esclavitud del temps? El temps comporta inexorablement desgast i degradació. Tots volen ser joves, almenys semblar-ho. Són moltíssims els intents de lluitar per conservar la ufanor. Sempre ha passat així, però conforme creix el poder científic i tècnic i la importància de la bona imatge personal per tenir èxit, l'esforç per aparentar joventut és molt més gran. Avui gairebé es pot considerar com una obsessió. El presupost personal en medicines i cosmètica augmenta segons la capacitat econòmica i l'estatus social...

Conservem aquesta bella felicitació, sense pensar potser que el nostre amic d'aquí a un any serà més vell i que el temps li haurà arrabassat facultats i possibilitats de viure. Per això, desitjar un feliç any nou haurà d'incloure aquests desitjos:

-Intenta afrontar el gran repte d'integrar l'envelliment. Evita caure en reaccions depressives i no consideris la nostra salutació com una broma irònica.

-Evita altres sortides, com la simulació i l'obstinació de cuidar tant l'aparença fins a obsessio-nar-te. Vull ser el bon amic que et vol tal com ets i desitjo de tu que no et creguis feliç l'any vinent, perquè has aconseguit dissimular el teu envelliment mitjançant una "joventut aparent i artificial". Això acaba sent ridícul.

-Pregunta't amb mi aquesta qüestió: com passar de la novetat del calendari a la novetat real, de la novetat de la fórmula convencional de les nostres salutacions a la novetat de la vida?

-No deixo de desitjar per a tu el que tots diuen: que tinguis sort en el treball, en la convivència, la relació personal i afectiva, en la salut, en

l'economia, etc. M'alegraré amb tu si et va bé en aquest terreny.

-Però el meu desig és més sincer i profund. Desitjo que siguis feliç "sent bona persona", que compleixis el que dicten els valors humanistes que, més o menys, accepta tothom i que descriuen una vida "correcta", justa i solidària, segons s'expressa en lleis, creacions literàries, culturals, discursos...

-I fins i tot desitjo per a tu quelcom més valuós. Compartim el que significa ser feliç des de la fe en Crist. I, encara que molts pensen que la nostra fe no aporta cap novetat a la felicitat que proporciona "ser bona persona", voldria que en la teva cerca de l'alegria més completa i autèntica, trobessis la novetat de Crist, aquesta novetat que revoluciona de dalt a baix el pensament, el cor, la vida sencera. Aquesta novetat que "fa noves totes les coses" (Ap 21,5)

Que l'any nou sigui la vida de l'"home nou", aquesta vida que no deixa d'avançar en l'amor, que canta sense parar el càntic de lloança sempre nou, que és cada vegada més lliure i vinculada a Déu i als germans en el servei, que camina vers l'eternitat contagiant l'esperança...■

CONSULTORI BÍBLIC

Per què la BCI titula Gn 10 com la “Taula dels pobles”?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

“Llista genealògica dels descendents de Sem, Cam i Jàfet, fills de Noè, nascuts després del diluvi” (Gn 10,1).

En iniciar la lectura d’aquest pasatge on els noms dels descendents de Noè van apareixent-hi mencions, crida l’atenció la presència, com a noms propis, de civilitzacions i regions àmpliament conegudes de l’antiguitat, com Cuix, Egipte, Put o Canaan, per citar-ne alguns. La seva menció ens convida a una lectura més enllà de la seva literalitat, ja que cadascuna de les tres branques articulades a través dels tres fills ens va dibuixant la genealogia humana, vinculada no a les persones concretes sinó als pobles amb qui Israel va conviure. Així, amb cada nom, podem anar configurant un mapa geogràfic que ens permet observar quin era el món conegut d’aquells moments: Jàfet ens transporta a la Mediterrània oriental, Cam al nord-est d’Àfrica i al Llevant mediterrani, que amb Sem s’acaba d’articular afegint-hi la referència a Mesopotàmia.

El text ens parla de la diversitat de pobles, llengües, ètnies i regions, expressant a través de la seva menció no tan sols el seu reconeixement, sinó que tots formen part de la mateixa humanitat: tots són descendents de Noè. La naturalesa humana compartida a través del fet de provenir tots de l’*adam* (Gn 1,26), l’humà, queda ara accentuada amb el fet que tot poble, amic o enemic, té un origen comú, tots formem part del mateix arbre de la vida fruit de la creació divina. La panoràmica universal dibuixa com l’horitzó salvífic de Déu inclou tota la creació. “Aquests són els descendents de Noè amb els seus llinatges, nacions i llistes genealògiques. D’ells venen les nacions que es van dispersar per la terra després del diluvi” (Gn 10,32).

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

L’autoritat de Jesús

P LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

Jesús havia crescut en aquelles contrades. Per la reacció de la gent quan Jesús es posà a ensenyar per les sinagogues d’aquells llogarets, podem comprendre que fins aleshores la seva vida havia estat del tot normal: una vida on res havia destacat, on res feia estranyar ningú. Ara, les coses havien canviat: Jesús havia estat batejat al Jordà per Joan el Baptista, havia estat enviat al desert per ser-hi temptat i, ara, predicava per tot Galilea la bona nova de la presència del Regne enmig d’ells i s’havia posat a ensenyar a les sinagogues. El seu ensenyament deixà tothom astorat: els estranyava com ensenyava perquè ho feia amb autoritat, no com els mestres de la llei.

Els mestres de la llei devien repetir només allò que havien sentit o que estava escrit. Jesús quan ensenyava deia: “heu sentit a dir... però jo us dic...”; està escrit... però jo us dic...”; o simplement: “jo us dic: quan pregueu...” La diferència, la que configura autoritat a la manera d’ensenyar de Jesús, és la referència a la seva persona: *jo us dic*. Què ho feia que Jesús pogués parlar així de l’Escriptura, que Jesús pretingués poder interpretar des de la seva persona l’Escriptura, la Llei i els Profetes? Què ho feia que pogués referir a ell mateix l’Escriptura i fer-ho amb autoritat? Com no havien de quedar

sorpresos i estranyats els seus veïns en veure una actitud tal? O bé Jesús s’havia tornat completament foll o bé no havien entès encara qui era Jesús.

La resposta la proclama aquell esperit maligne per boca de l’home que havia posseït: “Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.” El que els homes encara no poden ni entreveure, els esperits malignes horroritzats confessen i davant la seva santa presència fugen xisclant i sortint violentament dels posseïts. És el primer signe de la presència del Regne enmig nostre: la destrucció de soca-rel del mal. Amb la presència del Sant de Déu a la terra, el mal i el maligne perden tota la seva força.

Jesús parla amb autoritat, referint tota l’Escriptura a la seva persona, fent nova així, tota la doctrina, i pot manar els esperits malignes i fer-los fora, perquè Jesús és el Fill de Déu, que s’ha encarnat per donar-nos la seva vida i conduir-nos a Déu. El seu ensenyament i la seva nova doctrina, predicats des d’aquest moment a la sinagoga de Cafar-Naüm fins al dia de la seva mort, seran una invitació a qui escolti a descobrir la seva veritable identitat i a confessar-lo com a Fill de Déu. Per suscitar en els homes aquesta confessió salvífica, estarà disposat a donar la seva vida dalt del patíbul de la creu. ■

Diumenge IV de durant l'any

Lectura primera

Dt 18,15-20

Faré que s'aixequi d'enmig teu un profeta i li posaré als llavis les meves paraules

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisès digué al poble: “El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: ‘Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà’.”

Evangelí

Mc 1,21-28

Jesús ensenyava amb autoritat

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Salm responsorial

94

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la Roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants. R.

R: Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor:

“No enduriu els vostres cors.”

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:

“No enduriu els cors com a Meribà, com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.” R.

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: “Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Nazaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.”

Lectura segona

1Co 7,32-35

La dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

Al·leluia

El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.

Però Jesús el reprengué i li digué: “Calla i surt d'aquest home.” Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: “Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.” I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA IV

Gener

28. DIUMENGE

Diumenge IV de durant l'any, Verd. Lectures: Deuteronomi 18,15-20 / Salm 94 / 1 Corintis 7,32-35 / Marc 1,21-28
SANTORAL: Flavià, mr.; Isaac de Níni-ve, monjo i b.; Leònides, mr.; Tirs, mr.; Tomàs d'Aquino, prev. i dr. de l'Església

29. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 15,13-14.30 / Salm 3 / Marc 5,1-20. A Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, **sant Pere Nolasc, prev.** (ML), Blanc. A Lleida, **sant Tomàs d'Aquino, prev. i dr. de l'Església** (MO), Blanc. A Tortosa, **beat Manuel Domingo i Sol, prev.** (MO), Blanc
SANTORAL: beata Arcàngela Giralani, rel.; Sulpici Sever, b.

30. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / Salm 85 / Marc 5,21-43. A Tortosa, **santa Àngela de Mèrici, vg.** (ML), Blanc
SANTORAL: Adelelm, b.; Jacintade Mariscotti, rel.; Martina, vg. i mr.; Mucià Maria Wiaux, rel.

31. DIMECRES

Sant Joan Bosco, prev. (MO), Blanc. Lec-

tures: 2 Samuel 24,2.9-17 / Salm 31 / Marc 6,1-6

SANTORAL: Marcel·la, viuda

Febrer

1. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 2,1-4.10-12 / Salm 1 Cròniques 29,10.11abc.11d-12a.12bcd / Marc 6,7-13
SANTORAL: Brígida d'Escòcia, vg.; Cecili, b. i mr.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel.

2. DIVENDRES

Presentació del Senyor (F), Blanc. Lectures: Malaquies 3,1-4 o bé Hebreus 2,14-18 / Salm 23 / Lluc 2,22-40
SANTORAL: Corneli, b.

3. DISSABTE

Del dissabte, Verd. Lectures: 1 Reis 3,4-13 / Salm 118 / Marc 6,30,34. O bé, **sant Blai, b. i mr.** (ML), Vermell. O bé, **sant Òscar, b.** (ML), Blanc. O bé, **Memòria de Santa Maria en dissabte** (ML), Blanc.
SANTORAL: Claudina Thévenet, rel. i fund.; Francesc Blanco, mr.

El Sant 3 de febrer

Òscar, monjo i missioner

Nascut a Amiens (França) l'any 801, Òscar va començar la seva tasca a favor de l'Església com a missioner europeu. Quan era monjo benedictí al monestir de Corbie, el papa Gregori IV li va demanar que l'ajudés a cristianitzar Dinamarca i Suècia, i d'aquesta manera Òscar va iniciar una missió religiosa a tots els països eslaus i escandinaus. La seva bona tasca com a missioner el va portar a ser designat arquebisbe d'Hamburg, l'any 832. Tot i haver aconseguit convertir part de la població de Dinamarca i Suècia, on hi va consolidar un gran nombre d'esglésies, el

845 aquests dos països van restituir el paganisme, això va fer que l'aleshores arquebisbe decidís reprendre la seva tasca com a missioner de nou. Finalment, desgastat i esgotat per la seva tasca evangelitzadora, el sant va morir a la ciutat de Bremen el 3 de febrer de l'any 865. El seu afany per complir els designis del Senyor, que van portar-lo a tornar a les missions fins que el seu cos aguantés, defineixen el seu caràcter, que ell mateix va descriure d'aquesta manera: "Demanaré a Déu que em concedeixi la seva gran fortalesa per ser creient fidel fins al final de la vida." ■

**JAUME GONZÁLEZ
PADRÓS**

*Institut de Litúrgia ad instar
Facultatis*

Una cosa és pregar per algú, invocar la misericòrdia i l'ajut de Déu, i una altra beneir

Litúrgia i pastoral

El polèmic document romà *Fiducia supplicans* sobre el sentit pastoral de les benediccions, a més de les reserves ja destacades en molts àmbits eclesials, mostra un problema de comprensió pel que fa a la relació entre la litúrgia i l'acció pastoral de l'Església. Val a dir, però, que aquest defecte no és exclusiu del document esmentat; el trobem en els diversos sectors eclesials que no han acabat d'acollir la teologia de la litúrgia que presenta el Vaticà II.

Quan el redactor afirma que les benediccions a les quals fa referència no són litúrgiques sinó pastorals, posa en evidència la confusió a la qual ens referim.

És clar que la litúrgia no esgota tota l'acció pastoral que l'Església porta a terme, però sí que cal subratllar que tota acció litúrgica és la màxima expressió d'aquesta acció pastoral. Quantes vegades vam sentir explicar aquest punt a l'enyorat bisbe Tena o ho vàrem llegir en els seus escrits!

En primer lloc, recordem que el Ritual sobre les benediccions, és a dir, el llibre litúrgic de referència en aquest tema, afirma clarament en el número 16 dels seus *praenotanda* que "les benediccions són accions litúrgiques de l'Església". També aquelles —previstes pel mateix

Benediccional— que són celebrades per un laic, per raó del seu sacerdoci baptismal. No és el ministre qui dona la personalitat litúrgica a una acció, sinó que aquesta la té per ella mateixa arran de les disposicions divines i per l'autoritat de l'Església.

Per altra banda, el Concili va deixar ben clar que no hi ha una acció eclesial més eficaç en l'Església que la realitzada a través de les accions litúrgiques (cf. SC 7). I que totes les activitats pastorals troben el cim i la font en la litúrgia (cf. SC 10). Per tant, no hi ha acció litúrgica que no sigui pastoral, sinó que és —com hem dit més amunt— l'expressió més alta de la vida pastoral.

Per tant, continuar presentant la litúrgia i la pastoral com a dues realitats separades o, encara pitjor, com si la litúrgia celebrada fos un entrebanc per a l'acció pastoral, és no haver comprès —o molt poc— què és, en definitiva, la litúrgia i quin ha de ser l'objectiu de tota l'activitat pastoral dels ministres, així com el de l'apostolat dels batejats en general.

Una cosa és pregar per algú, invocar la misericòrdia i l'ajut de Déu, i una altra beneir. Les benediccions són sempre litúrgiques i, per tant, expressió de la vida pastoral de l'Església. ■

“Van al cel els animals?”

Els animals estan destinats a trobar-se amb el seu Creador.

Flickr / rociomas

RAMON VERGES
Consultor d'empreses

La biblista Montse de Paz explica a l'article *Van al cel els animals?*, publicat en el número 2308 de *Catalunya Cristiana*, que la Bíblia no ens diu res sobre si hi van o no, però sembla desprendre's del text que pensa que sí que hi van.

En el món de la fe hi ha moltes preguntes importants que no tenen resposta, com si tots els éssers humans aniran al cel o no. També en el món físic hi ha moltes més preguntes sense resposta que no pas certes. Però això no ens ha d'impedir emetre un judici basat en un raonament seriós. I la pregunta clau és: què és més pro-

bable, que hi vagin o que no hi vagin, els animals al cel? La meua resposta és clarament que és més probable que hi vagin que no que no hi vagin.

Per tant, considero rotundament, amb els raonaments que exposaré, que sí que els animals van al cel. Amb aquesta resposta vull donar una esperança molt forta a totes les persones que tenen o han tingut animals domèstics.

Explicaré els arguments clau:

1. No sabem si els animals tenen consciència de Déu, però tampoc no la tenen els infants petits i els discapacitats profunds, i ningú no dubta que van al cel.

2. Al final de la vida se'ns jutjarà per l'amor i ningú no dubta que els animals el tenen, capaços de donar la vida pels seus congèneres i pels éssers humans.

3. Si Adam i Eva van ser els primers humans, lògicament els seus pares no

ho eren, però algú creu que no estan al cel amb els seus fills?

4. El Gènesi ens diu que, a la Creació, tot el que va fer Déu era bo; per tant, els animals són bons i estan destinats a trobar-se amb el seu Creador.

5. En el Diluvi, Déu va fer entrar a l'arca Noè i la seva família, però també una parella de cadascun dels animals. Per què ho hauria de fer si no fossin res?

6. En el llibre de Jonàs, Déu ens diu que va salvar a Nínive no només els éssers humans, sinó també els animals. De nou, per què ho hauria de fer si no fossin res?

7. Sant Francesc d'Assís anomenava “germans” tots els animals, i els nostres germans no anirien al cel?

8. La Bíblia ens diu que, al final dels temps, Déu serà tot en tots, i això inclou els animals.

9. El cel sembla que serà l'estat de felicitat màxima. Algú se l'imagina sense els éssers vius amb els quals ha compartit la vida i ha desenvolupat un amor envers ells?

10. Els científics ens meravellen amb nous descobriments sobre els animals, sobre la seva intel·ligència, meta-cognició, amor, empatia i capacitat de comunicació. Alguns etòlegs parlen fins i tot de nocions del bé i del mal. Que no els entenguem del tot és culpa nostra, no seva.

Fa temps que hem après a entendre millor la Bíblia i que l'ésser humà no és l'amo de la creació i el més important, ans al contrari, hi som per ajudar els altres éssers vius. Per què som tan altius i superbs en dir qui pot anar al cel i qui no? ■

 Club Nous Amics

ET PORTA A FÀTIMA

Pelegrinatge al Santuari de Fàtima, mundialment conegut per les aparicions de la Mare de Déu

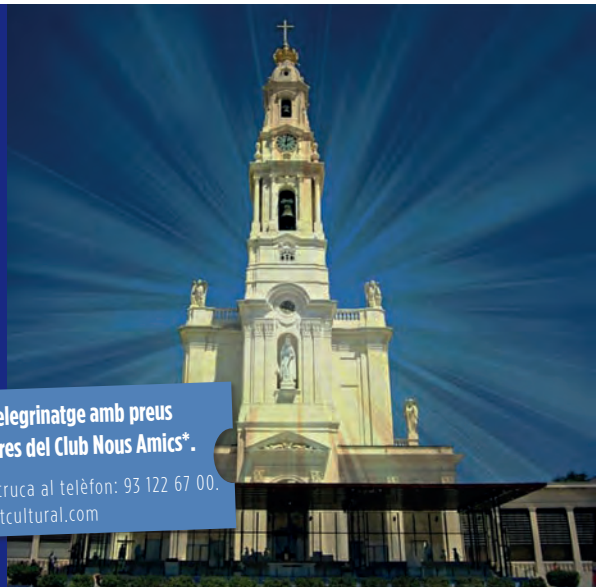
De l'11 al 13 de març del 2024, viatjarem a un dels centres de pelegrinatge marià més importants d'Europa i gaudirem de la bellesa de Lisboa, la capital portuguesa

No et quedis sense plaça

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació, truca al telèfon: 93 122 67 00.
info@rtcultural.com

Cartes

Encara sobre la festa de Reis

Agraint l'atenció del Sr. F. Xavier Gómez amb la seva carta sobre el meu article publicat en el setmanari de data 31-12-2023, la comento breument.

La qüestió de fons és: podem mentir als infants, sigui d'una manera, sigui d'una altra?

Pel que fa al Papà Noel, a Santa Claus i a la Befana, llur relació amb el cristianisme és molt diluïda.

Pel que fa a sant Nicolau i, sobre-tot, al Nen Jesús com a portadors de regals, continuo veient-hi un engany als petits i, per tant, una comèdia, que es justificaria si es presentés com a tal.

Coincideixo amb el signant de la carta a lamentar que la societat actual foragiti els elements cristians d'aquestes festes, sempre que no siguin uns elements mistificats.

JOSEP RUAIX I VINYET

Un Credo més complet

Crec que caldria ampliar els nostres Credos, afegint la proposició "va evangelitzar el poble jueu de Palestina": a) al Credo dels Apòstols, després de "va

néixer de santa Maria Verge", i b) al Credo de Nicea I-Constantinoble I, després de "i es va fer home".

Per què? Em pregunto: com seria la religió cristiana sense l'obra evangelitzadora de Jesucrist?

JOSÉ MANUEL BÁDENAS DUARTE

Frederic Raurell

Voldria fer una puntualització sobre l'article de fra Valentí Serra de Manresa sobre el biblista caputxí Frederic Raurell, publicat en el número 2.310 de *Catalunya Cristiana*. A l'escrit s'hi llegeix: "Nascut a Barcelona el 24 de setembre del 1939"; l'any exacte del seu naixement va ser el 1930.

LLUÍS NICOLAU

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

El patró dels periodistes

Les Associacions de la Premsa d'Andalusia tenen el costum de celebrar el Dia dels periodistes amb dos actes importants: amb una missa i amb un dinar de confraternització i companyonia.

Tot i que el periodisme ja no és el que era, ni els periodistes tampoc, la seva essència i el seu argument perviurà: la transmissió de notícies, a través dels mitjans de comunicació, que han augmentat en varietat, densitat i volum.

Per recordar alguns conceptes, "notícia" és el que interessa a més de cinc-mil persones, com es deia als antics manuals de periodisme. Els mitjans de comunicació social s'han incrementat, i s'han afegit als clàssics les xarxes socials en les seves múltiples varietats i formats; les sales de cinema han passat a ser "individuals": a cada casa o a cada recinte o a qualsevol lloc on hi hagi un telèfon mòbil. El cinema ofereix en els arguments missatges nous i les modes marquen tendències, no només en la manera de vestir, sinó en la manera de presentar-se en la societat.

El cas és que "tot és diferent": els mitjans i els nous periodistes. Ja no s'exigeix carnet de premsa per informar.

Una bona pregunta seria la de plantejar si celebren els periodistes d'avui, el dia del seu patró, sant Francesc de Sales. En un país, fa uns anys, majoritàriament catòlic, era lògica la seva celebració per seguir el costum i per continuar donant certa importància al dinar del "gremi".

Només una pinzellada sobre el nostre patró: Francesc de Sales va ser un bon bisbe i un bon home, que va fer servir uns "fulls volants" fent-los passar per sota les portes de les cases per combatre els protestants. I va tenir com a virtut la dolcesa, tot i que a la seva joventut tenia tan mal geni.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Mirada contemporània sobre santa Eulàlia

El Museu Diocesà de Barcelona acull una mostra escultòrica sobre aquesta màrtir cristiana

MAC

Fotos: Agustí Codinach

La iconografia clàssica de santa Eulàlia és reinterpretada en aquesta mostra per dos artistes actuals: Jorge Egea i Luca Freschi

El divendres 12 de gener el Museu Diocesà de Barcelona va obrir les portes de l'exposició escultòrica *Dialoghi Paralleli. Sancta Eulalia Nobilis Gemma*, dedicada a santa Eulàlia, copatrona de Barcelona. Organitzada pel mateix museu, es pot visitar fins al proper 18 de febrer.

“La iconografia clàssica de santa Eulàlia és reinterpretada en aquesta mostra per dos artistes, Jorge Egea i Luca Freschi, els quals han dut a terme unes propostes noves i originals que han defugit la dimensió més figurativa per donar pas a un *corpus* més simbòlic i espiritual”, explica Giovanni Gardini, comissari de l'exposició.

Gardini, que és president de l'Associació de Museus Eclesiàstics Italians i director de la Col·lecció Lercaro de Bolonya, està compromès amb la recerca i la difusió del patrimoni artístic, posant en relleu especialment la tradició iconogràfica cristiana entesa com a expressió de la fe i la cultura de l'Església.

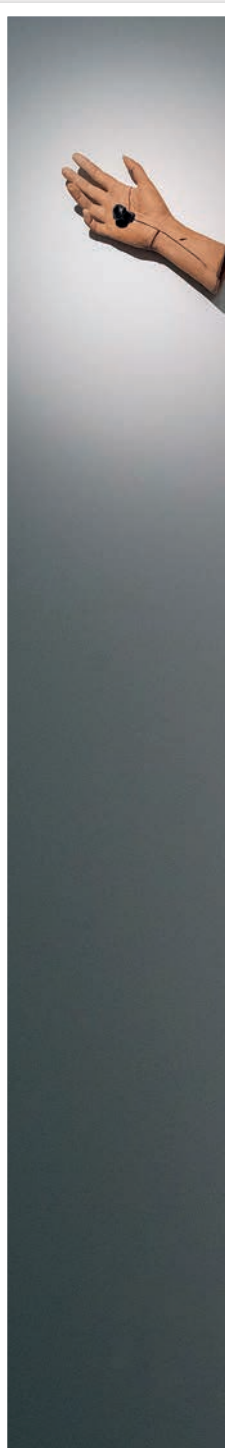
Llenguatge escultòric

El comissari, llicenciat en Teologia i en Belles Arts, afirma que “aquesta

mostra presenta, a través del llenguatge escultòric, la imatge de santa Eulàlia des d'una perspectiva contemporània”. I afegeix que aquesta iniciativa museística “de ben segur que pot contribuir a estendre la devoció a la nena màrtir”, la qual va patir nombroses tortures durant el període de persecució als cristians sota el mandat de l'emperador Dioclecià.

A més de les sis obres escultòriques de Jorge Egea (*Expiratio, Passio, Reliquiae*) i Luca Freschi (*Credo, Sancta Eulàlia, Cariàtide 03*) que es poden contemplar a la mostra, el Museu Diocesà de Barcelona exhibeix una peça que ha estat recentment restaurada: una talla policromada barroca del segle XVIII de santa Eulàlia. Partint de l'observació d'aquesta peça, els dos escultors han elaborat la seva proposta artística.

També s'hi poden veure nou llibres i diverses estampes que tenen santa Eulàlia com a protagonista. Cal destacar-ne *Triunfo feliz de santa Eulalia virgen y mártir* (1774), de Francisco Queralt; *Nuestra paysana, patrona y tutelar Eulalia, vindicada en la mejor porción de las Glorias de su pasión y triunfo* (1779), de Domingo Ignacio Boria, o *Poema de santa Eulària* (1899), de Jacint Verdaguer.

Talla policromada barroca de santa Eulàlia i, al fons, l'obra "Reliquiae" (2023), de Jorge Egea.

"Credo" (2013), de Luca Freschi.

Diàleg fructífer

Giovanni Gardini comenta que l'exposició "pot esdevenir una finestra oberta per tal que el públic pugui entaular un diàleg fructífer entre les dues concepcions artístiques de la santa: d'una banda, la imatge barroca com a referent emblemàtic durant segles, i, de l'altra, les creacions al·legòriques de dos artistes contemporanis, on la fulla de palma, les roses o els

claus constitueixen uns elements cabdals".

Jorge Egea (Saragossa, 1975) es va doctorar en Belles Arts per la Universitat de Barcelona amb la tesi "Modelatge, creació i coneixement. *Spiritus Classicus*". Des del 2003 ha estat professor al Departament d'Escultura de la Facultat de Belles Arts de Barcelona. Avui dia és el director de l'Institut Català de Recerca en Escultura.

Luca Freschi (Bologna, 1982) es

va graduar a l'Acadèmia de Belles Arts de Bolonya. Ha emprès investigacions basades en l'alteritat de la figura humana mitjançant l'ús de la tècnica del motlle. Ha participat en diverses exposicions individuals i col·lectives a Europa.

La mostra *Dialoghi Paralleli. Sancta Eulalia Nobilis Gemma* coincideix amb una altra exposició dels mateixos artistes, que té lloc del 13 al 28 de gener al Museu Europeu d'Art Modern, de Barcelona. ■

JOSEP-MARIA
FONT I GILLUÉ

Al bon amic Oriol Badia i Tobella

De tota la vida he conegut l'Oriol Badia i Tobella (Matadepera, 1933-2024) i la seva activitat militant eclesial, nacional, cultural...

El recordo al CIC del carrer Sant Jaume, que tants bons moments culturals ens va oferir, a la llibreria Àmfora a la plaça Vella, a Òmnium Cultural (1969-1971) al carrer Sant Antoni, al Social en unes conferències sobre "Les terceres vies a Europa", com a secretari d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals (1979-1980), com a patró fundador de la Fundació Privada Torre del Palau (del 29 de març del 1985 al 16 de juny del 1998), com a conseller de Treball (1984-1988), que un bon amic seu el va empènyer a acceptar el càrrec proposat pel president Jordi Pujol. El recordo també com a president de Caixa Terrassa (1993-2003).

L'origen familiar el va marcar, no només a ell sinó a tota la família. L'assassinat del pare per la colla del "Pedro Alcocer" a la carretera de la Mata amb l'únic argument que havia construït una ermita a casa seva, a can Prat de Matadepera, el va fer defensor, anys a venir, de la no-violència. Al llarg de la seva vida, va investigar, sobretot a partir de la seva jubilació, la recuperació de la memòria històrica familiar.

Va editar *Els últims dies de Francesc de Paula Badia i Tobella*, del qual se'n van fer dues edicions el 2013: la primera, privada i la segona, a càrrec de la Fundació Torre del Palau. El 2018 publica *Francesc de P. Badia i Tobella, ferm cristià i excel·lent patriota* a Publicacions del l'Abadia de Montserrat.

Era molt ordenat, li agradava la fotografia, en guardava amb cura un bon aplec que referenciava amb esforç i a voltes, amb dificultats, cercava els noms dels qui hi apareixien.

Per herència del pare i de l'escolapi Miquel Altisent i Domenjó, va cultivar el cant gregorià; va ser secretari de la Schola Cantorum de Terrassa. Va oferir conferències a Matadepera al Casal de la Gent Gran, sempre curiosament preparades i participades pels assistents. No vull oblidar tampoc la seva estreta vinculació de tota la vida amb el monestir de Montserrat. Era membre de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat i del Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans.

La seva professió d'advocat, que també té arrels familiars, el va portar a formar part de la delegació catalana de la Fundació Centesimus Annus, dedicada a la difusió de la Doctrina Social de l'Església catòlica.

I acabo recordant el seu esperit col·laborador; sé de moltes persones agraïdes pel seu tracte afable i servicial i, deixeu-m'ho dir, sempre amb la major discreció, que també era patró familiar.

Cristià i catòlic compromès amb l'Església que el Vaticà II va renovar, era home de missa dominical, que cercava el lloc on participar-hi d'acord a les seves conviccions més íntimes. No es perdia el dia 11 de setembre la missa pels patriotes catalans a primera hora a Santa Maria del Mar a Barcelona. Una bona manera de començar la Diada.

Oriol, que al Cel ens puguem veure! ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

L'aparició d'una estrella supernova pot ser perjudicial per al nostre planeta

Flickr / Ivan

La resplendor d'una supernova pot arribar a uns 250 milions de vegades la del Sol.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Aquesta afirmació ve de l'estudi que s'ha fet de la supernova detectada el 9 d'octubre del 2022, que provocà un corrent d'alta energia de raigs gamma que travessà la Terra. Es tractava de l'explosió de dita estrella situada molt lluny de la nostra galàxia, a uns 1.900 milions d'anys llum. Ho explica amb detall un article de la revista *Nature Communications* del novembre passat.

La història d'aquesta mena d'estrelles, per a nosaltres, comença l'11

de novembre del 1572 quan un jove de 26 anys, que es deia Tycho Brahe, amb gran admiració (ell creia, com deia Aristòtil, que els cels són immutables) va veure al cel una estrella que ocupava un lloc on abans no n'hi havia hagut cap, o sigui, una estrella nova. Aquesta estrella esdevingué de mica en mica més brillant fins que anà minvant d'esplendor i va acabar desapareixent de la vista. Llavors no hi havia encara telescopis, ara sabem que l'estrella encara hi és, però poc brillant. El fet va ser publicat per Tycho Brahe (que acabà sent l'astrònom reial de Frederic II de Dinamarca) en un llibret, en llatí, *De nova stella*. Això feu que qualsevol estrella que fes una explosió semblant rebés internacionalment el nom llatí de "nova", perquè després se n'han detectat moltes d'estrelles explosives i així s'anomenen. Però la cosa no acabà aquí. S'han detectat algunes que fan una explosió tan violenta que s'ha acordat anomenar-les amb el nom de "supernova". La seva res-

plendor pot arribar a uns 250 milions de vegades la del Sol. Precisament, la nova de Tycho era una supernova en la terminologia actual.

Ara bé, les supernoves són poques; a la nostra galàxia ens en deuen tocar unes 4 o 5 per mil·lenni. Però com que són tan brillants, sí que se'n capten de galàxies més llunyanes. Un exemple és la que ara ens ocupa.

I per què diem que la seva acció pot perjudicar-nos? Com sabeu, el nostre planeta està embolcallat per l'ozó que hi ha a la nostra estratosfera a una alçada d'entre 15 i 20 km. Aquest ozó ens protegeix de la radiació ultraviolada solar (que podria malmetre collites i provocar càncer de pell, entre altres mals) i s'ha comprovat que la radiació emesa per la llunyana supernova va provocar-hi una certa minva del gas que ens protegeix. No va ser gaire, és clar, i l'ozó es refà tot sol i de pressa, però si hagués estat una supernova pròxima hauria pogut malmetre tota la capa ozònica, destruint pràcticament la vida de la Terra. ■

GENT DE CASA

María Cristina Alonso

María Cristina de l'Eucaristia, carmelita calçada, vivia al monestir de l'Encarnació.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Nascuda fora de Catalunya, a la població de Coó, a cinc quilòmetres de la capital del municipi industrial de Los Corrales de Buelna (Cantàbria), el 16 de maig del 1930, va ser a Barcelona on María Cristina Alonso Alonso va desenvolupar la seva vida religiosa.

Quan tenia vint-i-quatre anys, el divendres de l'octava de Pasqua, 15 d'abril del 1955, va ingressar al convent de les Carmelites de l'Antiga Observança de Barcelona.

Com a carmelita calçada, al monestir de l'Encarnació de la capital catalana, va ser una monja exemplar, va viure amb intensitat la seva fe i complia la seva missió amb cura i delicadesa.

Monja jove i plena de vida, segurament la seva vida hauria estat la de tantes altres religioses dedicades al servei de Déu, que transcorre entre les parets claustrals del monestir i, amb l'alegria de la fe, van envellint fins a esdevenir unes adorables monges velletes, plenes de saviesa i amarades d'un esperit positiu. En el cas de María Cristina Alonso, que en professar en el convent va prendre el nom en religió de María Cristina de l'Eucaristia, seria diferent perquè la

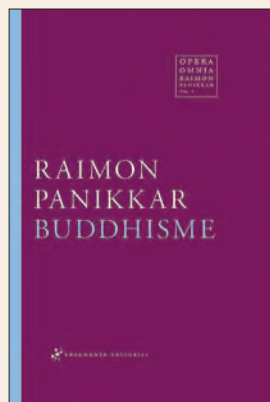
malaltia la va colpir.

L'any 1962, en plena joventut, quan no tenia més que trenta-dos anys, la malaltia li arribava. Li va ser diagnosticada una esclerosi múltiple, malaltia neurodegenerativa que ella afrontà amb una serenitat exemplar, donant mostres d'ànims, amb una fe ferma que impressionava a tots els qui la tractaven.

La seva fermesa no va decaure en els disset anys de durada de la malaltia. Cada dia l'anava corcant i minvant físicament, fins que la malaltia vencé i Déu la cridà el 3 de maig, diada de les Creus de Maig, del 1979, als quaranta-vuit anys.

Si ja en vida la seva manera d'afrontar la malaltia, la seva actitud davant de l'infortuni va ser modèlica, després de la seva mort, continua com a exemple fins al punt que el 24 d'abril del 2003 va ser obert el procés de beatificació i és proclamada Serventa de Déu.

L'any 2000, mossèn Joan Guiteras va publicar la seva biografia. Avui el seu cos està sepultat al convent on va viure, durant els seus encara no vint-i-cinc anys de vida religiosa, al monestir de l'Encarnació, al barri de Pedralbes de Barcelona. ■

RAIMON PANIKKAR

Buddhisme

Fragmenta Editorial, 2023, 504 pàg.

Aquest volum inclou *El silenci del Buddha*, un dels llibres més celebrats de Raimon Panikkar, on l'autor posa en relació el missatge del Buddha amb la situació de l'home modern, en diàleg, també, amb l'hinduisme i el cristianisme.

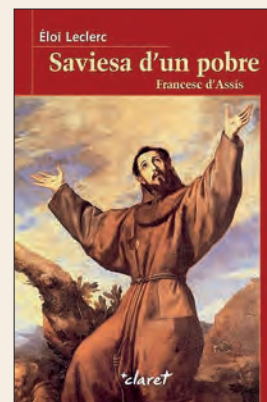

GIANFRANCO RAVASI

Biografía de Jesús según los evangelios

Editorial San Pablo, 2023, 320 pàg.

Després de descriure les coordenades històriques, culturals i geogràfiques en què neixen els evangelis, el cardenal Ravasi traça el perfil de Jesucrist seguint les paraules i gestos de la seva vida pública i l'acte suprem de la seva mort i resurrecció.

ÉLOI LECLERC

Saviesa d'un pobre. Francesc d'Assís

Editorial Claret, 2023, 94 pàg.

Una aproximació al sant en un moment molt concret de la seva vida: quan la malaltia, d'una banda, i la crisi de creixement de l'orde franciscà, de l'altra, el van dur a una nit fosca de despullament i purificació.

SANDRA PETRIGNANI

L'escriptora viu aquí

Viena Edicions, 2023, 264 pàg.

Recorregut per les cases i les vides de sis escriptores excepcionals: Grazia Deledda, Marguerite Yourcenar, Colette, Karen Blixen, Alexandra David-Néel i Virginia Woolf. A través de mobles, objectes i fotografies, el lector s'endinsa en la biografia d'aquestes dones.

JOAN ENRIC BARCELÓ

Morir sabent poques coses

Edicions del Periscopi, 2023, 216 pàg.

Els personatges d'aquests relats mostren el ventall d'emocions a les quals és capaç d'abocar-se l'ésser humà quan se sent contrariat. L'autor teixeix un univers comú d'una llibertat creativa sense límits.

LLUÍS SOLÀ

La paraula i el món

Edicions de 1984, 2024, 288 pàg.

Assaigs sobre alguns dels autors més destacats de la poesia catalana: Lluís, Verdager, Alcover, Maragall, Salvat-Papasseit, Bartra, Espriu, Rodoreda, Palau i Fabre, Vinyoli, Anglada, Sampere, Bauçà i Marçal. Els temes de fons són l'home i la paraula.

CRÍTICA DE TEATRE

Dos mites al límit de la passió

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

L'actor Jordi Boixaderas i l'actriu Rosa Renom es posen en la pell de l'actriu María Casares i l'escriptor Albert Camus.

Dos intèrprets de primera fila com Rosa Renom i Jordi Boixaderas. Un veterà director de llarga i solvent trajectòria escènica com Mario Gas. I dos mites del segle XX: l'actriu María Casares i l'escriptor Albert Camus. Tot exhaurit. Ara, de gira i futura reposició.

El muntatge és un embrió personal de l'actriu Rosa Renom que va llegir en francès l'edició de les 865 cartes que entre el 1944 i el 1959 María Casares i Albert Camus mantenen en una relació d'una intensa història d'amor marcada per les turbulències i les convencions socials de l'època. Més de 1.200 pàgines resumides en 90 minuts al servei de la paraula dels dos mites. Unes cartes que, quan el 1960 Albert Camus mor als 46 anys arran de l'accident de cotxe tornant d'uns dies de vacances amb el seu editor Gallimard, el poeta i amic René Char recupera les cartes de María Casares i les torna a l'actriu. No va ser fins als anys vuitanta que una de les filles bessones d'Albert Camus, Catherine, es troba amb María Casares i li compra el lot de cartes, les del seu pare i les de qui va ser la seva amant. Però passaran encara anys abans no vegin la llum, fins a la publicació el 2017 a l'Editorial Gallimard.

Rosa Renom i Jordi Boixaderas mantenen a l'escenari la distància física subtil que també descriuen les cartes. María i Albert estaven íntimament lligats, però gairebé sempre a distància, davant d'una escenografia que apel·la a la nostàlgia del temps viscut, amb prestatgeries plenes de vells records, un piano de tecles autònomes i la projecció d'imatges reals dels dos mites i dels moments socials i polítics d'entre la fi de la Segona Guerra Mundial, amb l'exili dels Casares per l'afiliació republicana del pare de l'aleshores encara nena gallega i la guerra de descolonització d'Algèria, d'on procedia Albert Camus, arran de la destinació dels seus pares francesos.

L'adaptació reconstrueix tota una vida atzarosa, plena d'èxits individuals i compartits, que no escatima referències als estats d'ànim de l'actriu i l'escriptor i també a la seva mirada del món que els ha tocat en sort, destapant l'altra cara d'una vida carregada d'intimitat i de sinceritat sobre fets, desitjos i frustracions. L'actriu Rosa Renom i l'actor Jordi Boixaderas ofereixen als espectadors una passarel·la honesta amb dues interpretacions de luxe per contribuir a fer que els dos mites es mantinguin ben enlaire i al límit de la passió. ■

AMB BON HUMOR

“CASARES – CAMUS: UNA HISTÒRIA D'AMOR”

Adaptació de Rosa Renom, a partir del recull epistolar entre María Casares i Albert Camus
Traducció del francès: Rosa Renom

INTÈRPRETS: Jordi Boixaderas i Rosa Renom

DIRECCIÓ: Mario Gas
Teatre Lliure Gràcia, Barcelona.
Gira per Catalunya i probable reposició

CRÍTICA LITERÀRIA

Imatgeria religiosa valenciana

**RAMON
RIBERA**

Historiador de l'art

JUAN BAUTISTA TORMOS CAPILLA

La Casa Tena. Un segle d'imatgeria valenciana

Institució Alfons el Magnànim
-CVEI, 2023, 398 pàg.

Un acurat i molt il·lustrat llibre que documenta i analitza la història i producció imatgera de tres generacions d'una mateixa nissaga familiar valenciana dedicada a la realització d'escultura religiosa entre els segles XIX i XX: els Tena, que van portar el seu art més enllà de les terres valencianes, la resta d'Espanya i Hispanoamèrica.

La reconstrucció de la història i la catalogació de l'obra ha estat possible gràcies a la conservació de l'arxiu documental i fotogràfic familiar, ja que molta de l'obra va ser destruïda en el transcurs dels fets bèl·lics del 1936. Com diu l'autor, "es mostra la rutina i el treball resolt en un taller d'escultura religiosa durant els segles XIX i XX", que "ens ha permès acostar-nos a una manera de viure el quefer artístic, cultural, polític i social de la València de la passada centúria".

Estructurat en dos amplis apartats, en el primer es documenten els estudis, obradors i tallers valencians dedicats a la imatgeria religiosa, la fundació de la Casa Tena, el paper de l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Carles, els efectes tràgics de la Guerra Civil sobre el patrimoni mòble, les noves corrents i tendències estètiques i els nous tallers imatgers.

El segon està dedicat plenament al Taller dels Tena, les tres generacions fins al tancament definitiu l'any 1970. L'iniciador va ser Vicente Tena Ferrando (1833-1894), que va obrir el taller el 1880, dedicat a la restauració, decoració, policromia i daurats. La plenitud i prestigi de la casa-taller s'esdevindria amb la figura del seu fill Vicente Tena Fuster (1861-1946), que de ben jove ja va demostrar les seves habilitats en la talla escultòrica; el funcionament del seu taller era com una veritable indústria seriada al servei de l'art sacre. L'últim continuador va ser Vicente Tena Cuesta (1904-1996). Els fets del 1936, amb el tancament temporal del taller, la reobertura passada la guerra i l'arribada de nous i nombrosos encàrrecs es detallen en el llibre. ■

UN NOU LLINDAR

Necessitem profetes!

Profeta és el qui parla en nom de Déu. Ho fa el qui viu de la relació amb ell i està atent al poble perquè viu immers en ell i implicat amb ell. Els profetes, en la tradició bíblica, són els qui han mantingut viva la fe del poble i l'han alliberat d'idolatries i falses aliances que afebleixen la seva identitat i coherència de vida, especialment en tot allò que afecta la seva identitat col·lectiva i dignitat humana.

És normal que, degut a la seva honradesa, els profetes siguin perseguits, calumniats, menyspreats i assassinats. La Bíblia n'està plena d'exemples, l'Antic i el Nou Testament, Jesús i la vida de l'Església al llarg dels segles.

Podem llegir, amb la mentalitat d'avui, les paraules de Moisès al seu poble: "El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo."

Necessitem profetes, també avui!

Pel baptisme, pel do de la fe i la resposta que donem a la crida que Déu ens fa perquè l'Evangeli entri en el cor de la societat, hem rebut la missió de ser profetes enmig del poble i viure la mateixa experiència profètica de fer visible el testimoni cristià amb fets i paraules. El profeta no està sol ni està sense aquells recursos necessaris per dur a terme la seva missió, perquè Déu li posara als llavis les paraules que ha de pronunciar i serà la seva força en tot moment.

La resposta és la confiança. La forma de ser, de parlar, del profeta davant qualsevol situació de la vida pot crear interrogants irresistibles i un entorn favorable d'adhesió. Per al profeta, el contacte amb la Paraula de Déu és la clau per dur a terme qualsevol encàrrec, comunicar qualsevol paraula o gest significatiu en el seu nom.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Laura Amado, Pilarín Bayés, Montserrat

Brescó, Pilar Casals, Fernando Cordero,

Montserrat Domingo, Juanjo Fernández,

Bernat Folcrà, Josep-Maria Font, Antonio

Gil, Jaume González Padrós, Ignasi Miranda,

Glòria Monés, Lucia Montobbio, Rodrigo

Moreno, Francesc Nicolau, Joan Palero, Joan

Pallarès-Personat, Teresa Pujal, Quique,

Ramon Ribera, Jesús Romero, Meritxell Ruiz,

Valentí Serra, Lluís Solà, Andreu Sotorra,

Sebastià Taltavull, Lluç Torcal, Ramon Verges

Redacció, administració, publicitat i**promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

PASTORETS

EL VENDRELL

El **diumenge 4 de febrer**, a les 17.00,
al Teatre Municipal Àngel Guimerà
del Vendrell (Sant Jordi, 9-13).

Barcelona

MONESTIR DE LA VISITACIÓ

El **dijous 1 de febrer**, a les 21.00, hora
santa i missa; el **divendres 2**, a les 19.00,
missa en la Jornada de la Vida Consagra-
da (passeig Vall d'Hebron, 256 - Bar-
celona).

ESCOLA DE PREGÀRIA

El **divendres 2 de febrer**, a les 20.45,
escola amb els mestres bíblics de
pregària a la parròquia de la Mare
de Déu de la Medalla Miraculosa de
Barcelona (c/ Consell de Cent, 112).

VIDA CONSAGRADA

El **dissabte 3 de febrer**, a les 10.00, re-
cés *Guarir ferides per recuperar l'alegria de
la vocació* amb el P. Jordi Latorre i Gem-
ma Morató al Projecte Maria, Reina de la
Pau de Barcelona. Inscripcions: [https://
forms.gle/Ym1J62P2ky6EiaML8](https://forms.gle/Ym1J62P2ky6EiaML8).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dimarts del 6 al 27 de febrer**, a les
19.00, seminari *Algunes claus espirituals
per a decidir bé*, avui amb Laura Rius (cur-
sos@fespinal.com).

SOPARS ALPHA

El **divendres 9 de febrer**, a les 20.30,
comença un curs Alpha de 9 sessions
per explorar allò fonamental de la fe
cristiana: sopar, conferència i debat a
la basílica de la Puríssima Concepció
de Barcelona. Inscripcions: www.parròquiaconcepciobcn.org.

Girona

SANT BLAI

El **diumenge 4 de febrer**, a les 12.00,
missa a la parròquia de Vila-sacra en
honor a sant Blai. Exhibició dels Ar-
mats, que portaran les relíquies del
sant fins a l'altar.

Sant Feliu de Llobregat

FORMACIÓ I DIÀLEG

El **dilluns 29 de gener**, a les 21.00, ses-
sió sobre *L'exhortació del papa Francesc**"Laudate Deum"* sobre la crisi climàtica
amb Francesc Romeu (sacerdot i pe-
riodista) a la sala parroquial Mn. Joan
Vinyeta de Vilafranca del Penedès.TALLER D'ORACIÓ I VIDA PER A
ADULTS (MÈTODE P. I. LARRAÑAGA)El **dimecres 31 de gener**, a les 17.00,
a l'església dels Sants Just i Pastor de
Sant Just Desvern. Contacte: Eulalia
Barbeta, tel. 646 570 313.

Solsona

ANY JUBILAR BELLPUIG

El **dimarts 30 de gener**, a les 19.30, ce-
lebració dels 400 anys de la primera
arribada del Crist de Bormio a Bellpuig
i 70 del seu retorn: missa en honor al
Sant Crist a l'església de Sant Nicolau
de Bellpuig; el **dissabte 3**, a les 19.00,
concert d'harmònim a càrrec de l'Or-
feó Joventut de Bellpuig.

Tarragona

VIDA CONSAGRADA

El **divendres 2 de febrer**, a les 18.00,
espai de pregària per la vida consagra-
da al col·legi Santa Teresa de Jesús de
Tarragona.

Tortosa

BEAT MANUEL DOMINGO I SOL

El **dilluns 29 de gener**, a les 12.00, festa
del beat al temple de la Reparació de
Tortosa.

CANDELERA

El **divendres 2 de febrer**, a les 11.30,
festa de la Mare de Déu de la Candelera
a l'Ametlla de Mar.

Vic

CONFERÈNCIA

El **dimarts 30 de gener**, a les 19.30,
Xavier Alonso Calderón (doctor en
Migracions internacionals) parla sobre
*Crisi migratòria a la Mediterrània. Catalu-
nya, com se situa?* als locals parroquials
de Santa Maria d'Igualada.PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPAPerquè l'Esperit Sant ens ajudi a reco-
nèixer el do dels diferents carismes i
a descobrir la riquesa de les diferents
tradicions rituals a l'Església catòlica

IVAN BASSOLS

Fotògraf i coordinador de la secció "Instantànies"

"Volem captar en una imatge tots els valors de Càritas Catalunya"

CARME MUNTÉ MARGALEF

El fotògraf Ivan Bassols col·labora amb Càritas Catalunya documentant un gran nombre de projectes de les deu Càritas diocesanes. També és el coordinador voluntari d'*Instantànies*, la secció mensual que publica *Catalunya Cristiana* de la mà de Càritas Catalunya.

Què ens mostra la nova secció *Instantànies*?

Les fotografies que anem publicant ens parlen gràficament de les persones que atén Càritas arreu de Catalunya, dels seus sentiments, il·lusions, tristors, esperances...; també fotografies de denúncia profètica, d'imatges evocatives de la nostra fe i valors. És una manera de posar en pràctica aquella màxima segons la qual una imatge val més que mil paraules. La intenció és que les fotografies vagin més enllà d'allò que la càmera capta en un primer moment, de transmetre més que una imatge plana. La idea és aconseguir captar en una imatge tots els valors de Càritas Catalunya.

Quina és la seva tasca com a coordinador de la secció?

Cada fotografia porta un títol i va acompanyada d'un text explicatiu sobre el projecte o el testimoni de les persones que hi apareixen. La meua tasca com a coordinador és fer una selecció

de les 20.000 imatges aproximadament de què consta el banc audiovisual de Càritas Catalunya. Es tracta de seleccionar aquelles fotos que toquin el cor, que ajudin a denunciar injustícies o que ens refermin en la fe i en les nostres conviccions. Podem veure imatges de diferents fotògrafs professionals que han col·laborat o col·laboren amb Càritas: Pepe Navarro, Mingo Venero, Dani Codina o jo mateix. També dels mateixos professionals dels equips de comunicació de les Càritas diocesanes.

Vostè és fotògraf de Càritas Catalunya des del febrer passat. Com valora la tasca de documentar la missió social de l'entitat?

Jo treballava fent reportatges per a empreses i revistes tècniques. També feia fotografia i vídeo en l'àmbit associatiu i documentals. L'àmbit social no el coneixia gaire i, per això, aquesta col·laboració amb Càritas ha estat un repte molt important. He documentat una trentena de projectes de diferents Càritas diocesanes. A part del repte tècnic i fotogràfic, el que més m'ha impressionat del resultat final ha estat la descoberta de la realitat social catalana. També m'he adonat de la immensa feina que fan les Càritas parroquials, diocesanes. És un món que m'era desconegut i m'ha impressionat molt veure i experimentar de primera mà l'atenció a persones de tot tipus que venen a Càritas. És impressionant veure les seves situacions i els seus problemes. També l'esforç i l'afecte que hi dediquen tant els voluntaris com els professionals, i el vincle d'amistat que sorgeix entre persona atesa i voluntari o treballador. Va més enllà de l'ajuda per solucionar un problema concret. També destacaria l'acollida i les facilitats que hem trobat a l'hora de fer la nostra feina. ■

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a roca.es

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca